

De koning en de hulp

Mysterie op het paleis

Boek 1

Vergiftigde liefde

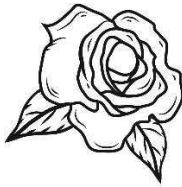
Boek 2

Duister verleden

Boek 3

De koning en de hulp

GERT NIJS

Voor iedereen die mij dierbaar is en ik dat ben voor hen.

Voor mijn familie, die mij altijd steunt door dik en dun.

En vooral veel dank aan mijn beste vriendin, Lydia, om als eerste het verhaal na te lezen en onverwachts een grote fan te worden. Dankzij jouw steun, maakte ik mijn droom waar.

Eerste druk: augustus 2021

ISBN: 9789403634968

NUR: 331

© Copyright

Gert Nijs

De koning en de hulp

© 2021, Gert Nijs

Gedrukt door mijnbestseller.nl

Design ontworpen op canva.com

E-mail: auteurgeretnijs@gmail.com

Website: www.gertnijs.be

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Alle rechten voorbehouden.

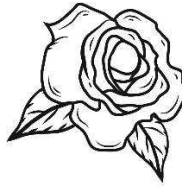
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De koning en de hulp

Mysterie op het paleis

Boek 1

GERT NIJS

*“Ware liefde is als geesten. Iedereen praat erover,
maar weinigen hebben ze gezien.”*

*- Francois de la Rochefoucauld -
Frans schrijver 1613 - 1680*

Inhoudsopgave

1. Onverwacht bezoek 13
2. Op het politiebureau 18
3. De ontmoeting 30
4. In galop 41
5. Het doolhof 52
6. Wat gebeurde er net? 61
7. Het mes 69
8. De roos 77
9. Tussen de struiken 87
10. Aan het meer 93
11. De medailles 103
12. Het schandaal 109
13. Ik wil naar huis 115
14. Vergeet me, alsjeblieft 123
15. De honkbalknuppel 133
16. Eindelijk 139
17. Ik weet het zeker 149
18. WAT? 155
19. Dat kan niet! 165
20. Het licht 172
21. Ik haat hem 179
22. Wie waren dat? 187
23. De kroning 198
24. In het park 207

Proloog

Geschrokken keek ik in de ogen van diegene die ik liefhad en de moordenaar. Ik kon niet begrijpen dat deze twee persoonlijkheden in één persoon konden huizen, maar al snel werd het de realiteit.

Ik keek naar Christiaan, terwijl hij het mes boven prinses Leona - zijn bloedeigen zus - hield. Ik wist dat ik haar moest redden en Christiaan moest verslaan. Met pijn in het hart en onstuimig veel verdriet, rende ik naar Christiaan en wist ik dat er geen andere manier was om hem tegen te houden, dan het onvermijdelijke.

1 Onverwacht bezoek

Met de auto reed mijn moeder mij naar het park. Normaal nam ik altijd de fiets, maar ook ik ben soms lui. Oké, ik moet toegeven ... dikwijls. Moederlief vertrouwde me niet met haar auto, omdat ze er lang voor had gespaard en ze waarschijnlijk mijn degelijk onderschatte rijvaardigheid niet vertrouwde.

Het was licht bewolkt, maar vooral zonnig, met af en toe een klein briesje. Ideaal om rond te hangen met mijn maten in het park, de meiden te keuren en te versieren. De liefde van mijn leven vond ik nog niet. Ik was dan ook niet op zoek, maar toch voelde het aan dat ze welkom was. Wat me tegenhield? Misschien mezelf en wat ik allemaal kon.

Aanvaarding was altijd een struikelblok. En zelfvertrouwen nog het meeste van alles, maar ik gaf de moed niet op. Ooit vond ik wel de liefde van mijn leven. Dan konden we samen een huisje bouwen, tuintje maken en kindjes krijgen. Drie wou ik er sowieso. Het ideale leventje, toch? Tot die tijd kwam, genoot ik volop van het leven zoals iedere normale twintiger, zo goed als ik kon.

‘Was gisteren de date dan toch niet meegevallen met Erwin?’ vroeg ik nieuwsgierig – anderzijds ook ongemakkelijk – aan mama. Mama sperde haar ogen wijd open van verbazing.

‘Hoe ...? Nee, viel niet mee. Ik voelde me oncomfortabel en besloot al na twintig minuten te vertrekken. Maar hoe heb je dat opgemerkt?’ vroeg mama verbijsterd.

‘Als je date goed is meegevallen, zit je de dag nadien in je haar te prullen, dan lach je constant en krab je ook regelmatig aan je nek. En aangezien het condoom - dat je in jouw deuropening van de auto stak en gisteren uit mijn nachtkastje stiekem meenam - er nog steeds is, nam ik aan dat het niet zo goed verliep.’ somde ik op.

‘Plus ook het feit dat je na 47 minuten al terug thuis was, hoewel je 12 minuten moest rijden er naartoe en nadien ook logischerwijs 12 minuten terug. Op 23 minuten kon er niet zoveel gebeuren nam ik aan.’ Oké, ik geef toe, dat laatste was misschien niet echt nodig, maar ja, zo ben ik.

Ze keek voor zich uit en hoewel ze me al mijn leven lang kende, verbaasde ik haar soms nog blinkbaar. Ik gniffelde onopgemerkt bij het zien van haar gezicht.

‘Drop mij hier maar, mama.’ gebood ik haar, in de hoop dat mama het ook deed en de conversatie van zonet vlug vergat.

Ik had liever dat mama mij afzette op de hoek van het park, waar niemand ons zag. Er was niets verkeerd met mama of dat ik mij ergens met haar voor moest

schamen, alleen maar het feit dat ze de rol van moeder altijd iets te letterlijk nam. En sinds ze alleenstaande moeder werd, toen papa abrupt verdween, werd het nog erger.

‘Heb je je zonnebril meegebracht, schat? En je allergiepillen? Je weet nooit dat ze net als je daar bent het gras afrijden of nieuwe bloemen hebben geplant.’ panikeerde mijn overbezorgde moeder, duidelijk in de hoop om de conversatie alsook te vergeten. En dat bedoelde ik dus net met *de rol van moeder iets te letterlijk nemen*.

‘Heb je die twintig euro opgenomen op de salontafel? Ik kan op dit moment niet meer geld missen, schat. Ik zal blij zijn als jij ook werk kon vinden. Jammer dat je pas ontslagen werd in de buurtwinkel. Maar geen paniek, zo’n lieve jongen als jij vindt altijd werk.’

‘Ja, mama, ik heb alles bij mij. Stop hier maar. En bedankt voor die twintig euro. Ik zal er zuinig mee omgaan.’ verzekerde ik haar.

Mama zette mij dan toch af op de hoek van het park, zoals gevraagd. Uiteraard kon een kusje om afscheid te nemen niet ontbreken, waarbij ze dan ook nog gretig mijn hoofd vastnam en een stevige knuffel tegelijkertijd gaf. Hopelijk zag niemand dit rondom ons. Ik keek nog even vlug in de spiegel van de zonneklep om er zeker van te zijn dat haar rode lippenstift niet op mijn voorhoofd plakte.

In de verte zag ik Jacob en Mark zitten. Naast hun bank stond een groep van drie meisjes met hen te praten. “Drie is net genoeg om te verdelen.” dacht ik bij mezelf.

Ik stapte haastig uit de auto en riep nog vlug ‘Tot ziens.’ Met geforceerde pas rende ik het park in. Aan de ingang van het park stond de Hollebozespiegelboom, een kunstwerk van één of andere grote artiest met vanzelfsprekend een uiterst grote spiegel. Ik keek er nog even in en wreef mijn kuif plat, die mama – tijdens de moederlijke kus – omhoogduwde. “*Looking good.*” streelde ik mijn ego nog even in gedachten.

Plots schrok ik van een gedaante vlak achter mij in de spiegel. Een oudere dame van eind de vijftig, met krullend rood haar en een keukenschort vol bloed sprak me aan. Haar keel was doorgesneden en dat was niet zo prettig om te zien in je spiegel.

‘Kun je me helpen? Ben jij Jake Devos?’ vroeg ze met moeite.

‘Ja, maar ik heb belangrijke zaken te regelen. En ik wil niets meer met jullie te maken hebben.’ wimpelde ik haar mompelend af, klaar om mijn veroveringstocht verder te zetten.

Na een paar passen en haar te negeren, riep de vrouw in paniek ‘Je bent in

groot gevaar. Het is een val!’.

Ik verstijfde en draaide me onmiddellijk om, maar de vrouw was al verdwenen. Wat bedoelde ze? Met een ruk draaide ik me om richting mijn vrienden en de meisjes, in volle overtuiging één van de drie te kunnen veroveren en zo de bebloede vrouw te vergeten. Ik keek even naar links en rechts of niemand mij net zag. Toen ik terug voor me keek, zag ik dat het blonde meisje rechts bij het groepje me aankeek. Hopelijk zag ze mij net niet praten tegen mezelf. Wat voor een eerste indruk zou dat zijn?

Ik probeerde het voorval te vergeten, trok mijn kraag even recht en ging in zelfverzekerde pas naar de groep toe. ‘Yo.’ zei ik tegen de mannen en ‘Oh, hallo.’ tegen de dames, met mijn charmantste blik en zwoele, mannelijke stem. Ze keken me met een lachje aan en ik vermoedde dat de eerste indruk een succes was.

Aandacht van meisjes ontbrak nooit, alleen het zelfvertrouwen om een relatie te starten wel. Vooral het blonde meisje rechts, die me ook het eerste zag, trok mijn aandacht. En hoe cool zou het zijn voor mezelf als ik net het mooiste meisje van de drie zou kunnen veroveren?

‘Oh, yo Jake. We kwamen net deze wondermooie, “alleenstaande” dames tegen hier in het park. Dit is Naja, Jessica en Eefje.’ zei Mark zelfverzekerd, ook uit trots omdat hij de namen kon onthouden.

‘Aangenaam, dames.’ zei ik hoffelijk, alsof ik een prins was in een sprookje die zijn prinses tegenkwam.

De dames gaven alle drie een schuwe indruk, maar ik zag ook dat ze vooral aandacht zochten van de jongens. Vooral het blonde meisje, Eefje, kreeg niet genoeg van mij. Ze giechelde verlegen en durfde mij niet recht in mijn ogen staren. In plaats daarvan keek ze iedere keer naar de grond met haar stralende glimlach. Hoewel ik van dit moment wou genieten, kon ik mezelf niet bedwingen om alles grondig te bestuderen.

Het linkse meisje was dus Naja, kwam zeer joviaal en attent over, maar had ook een duister kantje, gezien de blik in haar ogen. En alsook de ring die ze droeg aan haar middenvinger met een doodshoofd erop. Zij droeg volledig zwarte kleding. Hoewel de zon warm aanvoelde, wou dit waarschijnlijk zeggen dat ze onzeker was over zichzelf en zich dik voelde. Want ... ze keek constant naar haar buik en trok voortdurend haar blouse naar beneden, om haar buik – die ze niet had – te camoufleren. Ze was echter niet dik, maar zwart slankte af.

Hoewel haar blouse redelijk dicht was vooraan op haar borststreek, kon ik er niet aan doen dat ik de blauwe plek op haar rechtersleutelbeen zag, toen ze zich bukte om iets uit haar rugzak te halen. Ze camoufleerde blauwe plekken, wat kon wijzen op geweld. De kans dat je een blauwe plek op je sleutelbeen opliep door

te vallen was klein, dus ze werd geslagen door iemand. Ze had geen vriendje, want haar verleidelijke blik naar Jacob verraadde dat en aangezien ze nog thuis woonde - zoals ze net zei - sloegen waarschijnlijk haar ouders haar of iemand die bij hen inwoonde. Ze had een Maltezer als hondje, aangezien er witte, dunne, licht golvende haren ter hoogte van haar linkerenkel op haar broek hingen. Te dun en plakkerig voor witte kattenharen.

Ze woonde in een huis met een grasperk, aangezien er een grasspriet aan de hak van haar rechterschoen hing en ze hier alleen maar op het paadje mag wandelen in het park. Plus de kleur en de structuur van de grasspriet verschilden met het gras in het park.

Het tweede meisje, Jessica, was vooral teruggetrokken ... aan de buitenkant dan toch. Binnenin verraadde de blik in haar ogen dat ze ons naakt voor zich zag staan. Hoe ik dit wist? Ze keek niet naar onze ogen, maar naar ons kruis, smachtend met de tanden over haar lip naar meer. Ze zag eruit als een verlegen meisje, maar volgens mij was ze een ruig typetje in bed. Met een groen hemdje en een donkergroene rok tot net boven de knieën, kwam ze toch zelfzeker, maar vooral trutterig over.

Tot Eefje daarentegen voelde ik mij het meest aangetrokken. Blond haar en licht gebruinde huid, lief en tedere blik, fonkelende groene ogen, bedekt met een dun laagje traanvocht. Hoewel haar lieflijke en aantrekkelijke blik me intrigeerde, had ze iets mysterieus. Kende ik haar ergens van?

‘Willen we even wandelen samen?’ vroeg Mark, met een zelfverzekerde knipoog. Ook hij was duidelijk uit op een date met één van de meisjes.

‘Ja, is goed.’ zei ik met een klein lachje naar Eefje. Zij giechelde en keek met een verlegen blik omhoog diep in mijn ogen.

Hoewel ik me wel aangetrokken voelde tot haar, vroeg ik me weer af of ik haar nergens van kende. Ze kwam mij zo bekend voor. En de belangrijkste vraag: of ze mij wel zou aanvaarden, mochten we ooit een stel worden. Zou ze kunnen omgaan met mijn *beperkingen*? Ik probeerde de negatieve gedachten uit mijn hoofd te bannen, van het moment te genieten en stond op van het bankje. Rechte rug, kin omhoog, borst vooruit, nog even met mijn hand stoer door mijn haar wrijven en we konden vertrekken.

‘Jake Devos?’ vroeg een stem vlak achter me.

Ik herkende de stem uit duizenden en een huiverende angst be kroop mijn lichaam. Die angst was waarschijnlijk ook af te lezen op mijn gezicht toen ik moedeloos keek naar het groepje. Niet nu! Alsjeblieft, niet weer!

‘Ja.’ was het enige dat ik kon zeggen, toen ik me omdraaide naar de stem. Net zoals ik me haar voorstelde. Nog altijd dezelfde verschijning. Petra Vandeputte,

hoofd van Dienst Moordzaken en een zeer belangrijk figuur bij de politie.

‘Zou ik je even kunnen spreken, lieverd?’

Moest ze nu werkelijk *lieverd* zeggen waar iedereen bij was? Dadelijk dacht Eefje nog dat Petra mijn ex was en ik op vrouwen viel die ouder waren dan ik. Ongelooflijk!

‘Gaan jullie al maar verder. Ik haal jullie dadelijk in.’ zei ik tegen Jacob.

‘Alles goed, maat?’ vroeg hij bezorgd.

‘Ja, niets aan de hand.’ Ik wist op dit moment niet wat ik kon zeggen. Het groepje vertrok en ik draaide me met een ruk om.

‘Moet je me hier, waar iedereen bij is, opzoeken? Je weet dat ik niets meer met jullie te maken wil hebben. Ik zag genoeg af toen en ik wil het niet terug opnieuw meemaken. Dat hoofdstuk is afgesloten voor mij!’

Ik kon er niet aan doen, maar ik was furieus. Wat moest iedereen denken van mij? Het was zo al moeilijk genoeg.

‘Ik weet het, lieverd. Ik weet goed genoeg wat er allemaal gebeurde, maar ik heb je hulp nodig. En dringend! Het gaat om een belangrijke zaak.’ smeekte ze.

‘Ik kan dit niet nog eens aan.’ slaakte ik in een kreet, in de hoop mijn tranen te bedwingen. Ze keek me bezorgd aan en ik voelde haar compassie voor mij uitstralen. Ze legde haar hand op mijn schouder.

‘Kun je morgen even naar het bureau komen? Ik zou je alles willen uitleggen tussen vier muren. Het is echt van levensbelang.’ zei ze bedeesd.

Duizenden gedachten gingen door mijn hoofd. Vooral de beelden van vroeger, van een verleden dat ik zo graag wou afsluiten voor de rest van mijn leven. Een minuut stilte volgde en Petra liet me die tijd om na te denken. Ik ging op de bank zitten, in een poging mijn gevoelens onder bedwang te houden.

‘Ik weet het, lieverd, wat er met Leon gebeurde. Het was verschrikkelijk, maar we kunnen de tijd niet keren. Ik zou het zo doen als ik die mogelijkheid had.’ verwoordde Petra op een meelevende toon. Ook in haar stem hoorde ik verdriet, medeleven en haar bekommernis.

‘Hoe weet jij af van Leon? Jij was er niet bij en dat was officieel staatsgeheim.’ vroeg ik geërgerd. Hoe kon zij dit weten?

‘Ook ik heb staatsgeheimen waar ik niets over mag vertellen, lieverd. Ik kan je wel zeggen dat ik op de hoogte ben van de situatie toen en ik weet wat voor een impact dit had op jou ... en ons allemaal.’ Ze keek naar de grond en zette zich naast me neer. Haar hand tikte zachtjes op mijn knie om mij te troosten.

‘Ik zal ... morgen langskomen, maar ik kan niet beloven dat ik de opdracht aanneem.’ stamelde ik in een poging niet in tranen uit te barsten.

2 Op het politiebureau

‘Mama, ik moet even weg’ raasde ik luidkeels door de kleine inkomhal. Mama stond in de keuken en ik hoopte op gewoon “Oké, tot straks.”.

‘Waar ga je naartoe? Je tante Lucie komt op de koffie en je had beloofd aan haar hier te zijn. Ze heeft je al zo lang niet meer gezien, schat. Ga je solliciteren? Dat kan toch wel even wachten. Ik heb je lievelingstaart.’ ratelde mama, in een poging mij te dwarsbomen. Wat moest ik antwoorden? Ik wou niet liegen tegen haar, maar als ik de waarheid vertelde dat ik naar het politiebureau moest en Petra zou ontmoeten, flippte ze helemaal.

‘Ik moet even weg.’ was alles wat ik op dat moment kon bedenken.

‘Je doet geheimzinnig. Dat is niet van je gewoonte. Je hebt toch geen problemen, mag ik hopen?’

‘Mama, ik ben 25 jaar en ik moet even weg. Mag het zonder uitleg te geven waar ik naartoe ga?’ blafte ik.

Ik was misschien grof, maar ik kon onmogelijk de waarheid vertellen. Ze kreeg een hartaanval ter plekke. Ze had al zoveel met mij moeten meemaken. Ik wou haar dit besparen. Ik opende de deur en keek nog even om, hopend dat mama niets meer vroeg. Ze keek me onderzoekend aan en zei niets. Dit was mijn kans.

‘Tot later.’ riep ik nog en ik trok de deur achter mij dicht.

Aangekomen op het politiebureau, parkeerde ik mijn fiets aan de zijkant. Uiteraard deed ik mijn fiets grondig op slot. Er was geen idealere plek zo aantrekkelijk om een fiets te stelen dan naast het politiebureau. Bij het binnenkomen zag ik een druppel bloed op de zijkant van de grote deurmat in de inkomhal. Aan de lichttroze vlek op de muur aan de linkerkant te zien, kon ik opmaken dat een gearresteerde zich hevig verzette eerder. Alsook merkte ik het aan het blauwe oog van de agent die van achteren kwam en aan de balie zich neerzette. Ik kon er niet aan doen, maar moest mezelf uitermate bedwingen om niet in mijn lach te schieten.

‘Goedendag, ik heb een afspraak met Petra.’ zei ik voorbeeldig.

‘Je bedoelt *rechercheur Vandeputte*, als ik het goed begrijp?’ zei de agent gepikeerd. De agent had zo’n dunk over zichzelf, waarbij hij zijn opgeblazen borstkas - waarin de spieren ontbraken - voor zich uit duwde met zijn kin

achteruit. De agent keek mij nijdig aan.

‘Meneertje komt hier zomaar binnenvallen, alsof hij belangrijk is en durft dan ook nog eens rechercheur Vandeputte met haar voornaam te noemen.’ riep de agent overheerst, duidelijk om een indruk te maken op zijn collega’s rondom hem. Dit was de druppel die de emmer deed overlopen. Zonet kreeg ik een preek van mama en nu dit. Dit was te veel van het goede.

‘Als ik mij niet vergis, bent u hier gewoon maar aangenomen om aan de balie te zitten en de mensen te helpen.’ verdedigde ik mijzelf in een snel tempo. ‘Aan uw badge te zien, bent u zelfs geen echte agent, of nog niet. Bij het binnenkomen zonet zag ik de blonde dame links achter u uit de deur achteraan komen. Aan het plaatje erop te zien, is dat de berging. Vreemd genoeg kwam u er ook uit en stak u de sleutel terug aan de buitenkant van de deur. Dat betekende dat u de deur aan de binnenkant op slot deed.

Onderaan uw das merk ik dat uw bovenste knoopje verkeerd zit, waarvan ik denk dat u niet enkel met haar de dossiers doornam in de berging of uw blauw oog hebt laten verzorgen, dat u hier hebt opgelopen in de gang tijdens een vechtpartij eerder vandaag, waarbij de gearresteerde bloedend gewond raakte. En in de berging tijdens uw diensturen? Met een collega dan ook nog?’

De bediende zijn ogen puilden uit van verbazing. Ik was gefrustreerd om het feit dat hij mij zo aanviel op een brutale toon, terwijl ik heel beleefd was voordien. Ik kon het niet uitstaan als mensen onbeleefd waren.

‘Ik ben Jake Devos en *Petra Vandeputte* vroeg me om langs te komen.’ maakte ik mijn statement af. De bediende - duidelijk nog uit zijn lood geslagen - keek me opeens verwonderd aan.

‘Oh, meneer Devos, het spijt me. Rechercheur Vandeputte vertelde me dat u langskwam en dat ik u onmiddellijk bij haar kon laten komen en iets moest aanbieden om te drinken. En dat ik u met de hoogste zorgen moest behandelen.’ verontschuldigde de bediende zich. De agent stond haastig op en kwam via de zijdeur de gang op.

‘Als u mij wil volgen, meneer?’

Die had duidelijk zijn les geleerd. Met de hoogste zorgen behandelen? Terwijl we de gang afwandelden naar achteren - waar haar bureau nog steeds was zichtbaar, aan het naamplaatje op de deur te zien - keek de bediende me beschaamd zijdelings aan.

‘Het spijt me van zonet. Ik bedoelde het niet zo. Er was een schermutseling met een gearresteerde vanmorgen en ik was nog een beetje gefrustreerd. Ik hoop

dat u niets verteld hierover tegen rechercheur Vandeputte, als u zo vrij wil zijn.’ zei hij met een terughoudende stem.

‘Gefrustreerd? En die frustratie heb je dan verwerkt nadien in de berging?’ vroeg ik met een schijnheilig lachje. Zijn blik verraadde dat hij mijn sarcasme wel begreep.

‘Geen angst. Ik had ook zo niet tegen u mogen doen. En ja, dat ik die dingen zag ... Macht der gewoonte.’ stelde ik hem gerust. ‘Je zou misschien ook beter de mat aan de ingang schoonmaken, evenals de linkse muur als je binnenkomt.’

Zijn gezicht vertoonde een lichte geruststelling en verbazing tegelijkertijd. Hij wees mij met zijn uitgestoken arm de richting - alsof ik die nog niet wist, klopte twee keer op de deur, met het naamplaatje “Rechercheur Vandeputte”. Ik hoorde haar luid roepen ‘Binnen.’ De bediende opende de deur gracieus.

‘Rechercheur Vandeputte, ik heb uw gast, meneer Devos, vergezeld naar hier. Mag hij binnenkomen?’ vroeg de bediende met een lichte buiging en een overdreven, gespeelde imitatie. Niet te geloven hoe iemand die net zo brutaal was, opeens kon veranderen in de portier van een vijfsterrenhotel.

‘Uiteraard! Kom binnen, lieverd.’

Hoewel Petra rechercheur was bij de politie en dus een hoge functie had, was ze altijd lief en attentvol naar mij toe. Je kon haar vergelijken met een oudje in het home, die een koekje aanbood aan iedereen die langskwam van het personeel en het bezoek. Vreemd genoeg was ze zelfs niet veel ouder dan ik. Ik schat hooguit zo’n twintig jaar ouder.

Het voelde vreemd aan bij het betreden van haar kantoor. Hoewel ik hier nog was jaren geleden, kreeg ik opeens weer het benauwde gevoel van toen. Ik wandelde schoorvoetend haar kantoor binnen.

‘Ga zitten, lieverd. Wil je een kopje koffie of thee? Of heb je liever iets fris?’ vroeg Petra. Dit moet wel een heel belangrijke opdracht zijn, als ze mij zo willen vertroetelen.

‘Iets fris graag. Een colaatje, met een rietje ... en veel ijs.’ Dat laatste kon ik niet laten voorbijgaan. Als ze mij toch zo in de watten willen leggen, dan maar alles erop en eraan.

Vreemd genoeg vond zij het niet vreemd en gebood ze de bediende om het onmiddellijk te halen. Petra zette zich neer achter haar bureau, keek me zuchtend aan, terwijl ze haar handen op het bureau over elkaar kruiste.

‘Lieverd, ik heb je laten komen, omdat ... Ik zit met een zaak van uitermate belang en ik weet geen raad. Ik weet dat jij je terugtrok uit het wereldje van “zaken

oplossen”. En dat respecteer ik ook, maar hiervoor zag ik me genoodzaakt jou te vragen, omdat enkel jij het zou kunnen oplossen.’

Hoewel ik had gezworen nooit nog een zaak op te lossen, kon ik het niet weerstaan om toch te weten wat deze zaak inhield. Met enige argwaan keek ik haar aan, maar mijn curiositeit overwon.

‘Welke zaak?’ vroeg ik nieuwsgierig, maar nog altijd op een terughoudende toon. Ik zag een glinstering in haar ogen toen ik die vraag stelde. Ze had duidelijk hoop op een goede uitkomst.

‘Ken je het land Libertia?’ vroeg Petra.

‘Vaag.’ moest ik eerlijk bekennen.

‘Libertia is een relatief klein landje, met een populatie van 300.000 inwoners, niet zo ver hier vandaan. Ze hebben een eigen koninkrijk en een koninklijke familie. Ze spreken Nederlands, want de eerste inwoners waren van Nederland afkomstig. Tot vorig jaar regeerde koning Joan en koningin Julia over het land. Koning Joan stierf vorig jaar plots. Koningin Julia regeert nu over haar land, tijdens het interregnum dat maximum één jaar duurt. Dat loopt bijna ten einde en het koningschap wordt dan overgedragen aan haar enige zoon, prins Christiaan.’

‘Dat is uiterst jammer van de koning en het verlies voor de familie, maar waarom is dit een zaak van uitermate belang? En waarom verkiezen ze een Belgische rechercheur om een zaak op te lossen?’ vroeg ik verwonderd.

‘Ik ben al jaren goed bevriend met de koninklijke familie. Mijn vader heeft zelfs een tijdje nog voor hen gewerkt in de tuin, samen met mevrouw Claeys. Ik ben dan ook diegene die ze contacteren als ze hulp nodig hebben. Er waren doorheen de jaren een aantal sterfgevallen op het koninklijk paleis. Iets dat ook normaal is.

Na verdere onderzoeken en autopsies, bleek het enkel hartaanvallen of een griep te zijn. En na de vaststelling van de wetsdokter van een natuurlijke dood, sloot ik de zaken af. Tot twee weken geleden althans.

De kokkin, Andrea Timmermans, werd op brutale wijze vermoord in haar eigen werkplaats. Dat neem ik tot nu toe toch nog aan dat het in de keuken was. Haar keel werd doorgesneden en er werden verschillende messteken op haar borst- en buikstreek toegebracht.’ Petra bleef me nog steeds onderzoekend aankijken of ik geleidelijk aan meer interesse toonde, maar ik bleef ongeïnteresseerd kijken.

Klop, klop. De bediende stond aan de deur met mijn groot glas cola, ijs en

een rietje. Totaal absurd, maar bij het zien ervan, genoot ik met volle teugen. Hij zette het glas voor mij neer en verdween vlug.

‘Een moord oplossen is toch uw beroep. Ik ben helemaal geen rechercheur en heb geen ervaring. Waarom is deze moord zo speciaal en wat kan ik doen?’ vroeg ik op een afwimpelende toon. Ik kon niet ontkennen dat een mysterieuze moord mij intrigeerde, maar dat liet ik deze keer niet merken.

‘Dit is anders, lieverd.’ zuchtte Petra. ‘Hoe zal ik het uitleggen? Andrea Timmermans werkte al een aantal jaren als kokkin in de keuken van het koninklijk paleis. Een exclusieve topkokkin, mag je wel zeggen. Hoewel haar kookkunsten top waren, was haar karakter en haar humeur dikwijls het omgekeerde. Ze was vaak grof en zelfs brutaal naar het personeel toe, dat dan ook kan wijzen op een mogelijk motief voor de moord. Niettegenstaande had ze vooral ruzie met prins Christiaan, de toekomstige koning. Alle bewijzen wijzen zijn richting uit, maar ik ken prins Christiaan goed genoeg. Hij had zijn rebelse jaren, maar zijn karakter is uitermate goed. Hij zou nooit een moord plegen.’ benadrukte zij.

‘En in dat standpunt verschillen onze meningen.’ sprak ik haar tegen. ‘Iedereen kan in zijn of haar leven een moord plegen. Werkelijk iedereen! Is het niet uit woede, kan het alsnog uit plichtsbewust, waarden en normen, liefde of uit zelfverdediging. Ongeacht leeftijd, geslacht, geschiedenis, enzovoort. Dus iedereen is een verdachte - al dan niet hoofdverdachte - tot als het tegendeel bewezen is.

Dat betekent ook dat iedereen op het paleis die destijds aanwezig was een mogelijke verdachte is, tot als het tegendeel bewezen is’ Ik zag aan haar gezicht dat ze zich verbaasde over mijn verklaring.

‘Je kunt het nog steeds wondergoed.’ merkte Petra op. ‘Ik leg je even uit waarom dit zo’n delicate zaak voor mij is. Ik ben niet voldoende aanwezig om prins Christiaan te vrijwaren of te beschuldigen van de moord. Een ander puntje is ook dat indien prins Christiaan de moordenaar is, dat ik er wel heel zeker van moet zijn. Hij is de toekomstige koning. Zijn kroning komt dan in gevaar. En als ik hem vrijwaar en indien blijkt na de kroning dat hij het toch was, komt de geloofwaardigheid van ons politiekorps in gevaar.’

‘Ik begrijp dat dit een zeer belangrijke taak is om uit te spitten, maar ik vraag me nog steeds af wat ik eraan kan doen en waarom je mij verkiest om deze zaak te onderzoeken. Ik ben geen rechercheur, maar jij wel. En jij bent ook bekend als een uitstekend goede rechercheur. Jij hebt nog zoveel andere moordzaken

opgelost, waarvan ik zeker ben dat er ook veel moeilijkere bij waren dan een vermoorde kokkin in haar keuken.’ drukte ik mezelf - misschien iets te expliciet - uit, maar ik begreep het totaal niet.

‘Ik heb je ook niet zomaar laten komen, lieverd.’ zei Petra ingetogen, met haar gezicht naar haar bureau voor zich gericht.

‘Wat heb je me nog niet verteld?’ vroeg ik uitdrukkelijk. ‘Als er iets is, wil ik het wel weten. Mijn leven is dan ook in gevaar, want er is nog steeds een moordenaar in het paleis.’ benadrukte ik, terwijl ik aan het rietje van mijn cola zoog.

Petra keek terug omhoog en stotterde toen ze haar uitleg wou geven.

‘Ik ... Ik ken je verleden, lieverd. Ik weet waartoe je in staat bent en wat je allemaal kan. Ik weet dat je zeer begaafd bent, zoals vroeger is gebleken met Ben, maar ik weet ook dat je een uiterst goede speurder bent, die de details in de wereld rondom ons, uitzonderlijk goed opvangt en onthoudt.’

‘Je vraagt me niet enkel om de moord op te lossen van Andrea Timmermans?’ veronderstelde ik.

‘Ik vrees van niet. Er zijn op het paleis de laatste jaren bepaalde ... waarnemingen gebeurd. Personeelsleden zeggen dat ze geesten zagen, hoorden, voelden zelfs. Ik wist niet dat geesten ook daadwerkelijk bestonden tot ik jou leerde kennen. Ik heb het gevoel dat het geesten zijn van de overledenen en dat ze nog iets willen zeggen.

Eenzijds wil ik graag dat je naar het paleis gaat om de moord op Andrea Timmermans te onderzoeken. Anderzijds kan jij misschien te weten komen wat er allemaal aan de hand is. Waarom zijn die waarnemingen gebeurd? Wat willen die geesten, als ze er aanwezig zijn? Wie heeft Andrea vermoord? Was het dan toch prins Christiaan? Er rijzen zoveel vragen door mijn hoofd, waar ikzelf geen antwoord op kan vinden.’ riep Petra radeloos. Ik kon enkel naar de vloer kijken, terwijl de emoties van vroeger weer opborrelden.

‘Ik weet het, lieverd, dat je niets meer te maken wou hebben met geesten na Ben. En dat je je speurtalent hebt opgeborgen na Leon. Maar in dit uitzonderlijke geval zie ik geen andere oplossing. Je bent echt mijn laatste hoop. Er hangt zoveel van af, zoals voor het koninkrijk, voor de politie en vooral voor de veiligheid van al het personeel en de koninklijke familie.’ beklemtoonde ze.

Na lang de tranen te bedwingen, moest ik wel met mijn vinger een traan wegvegen onder mijn oog. Ik hoopte nooit in mijn hele leven hier nog aan herinnerd te worden, tot vandaag althans, de dag dat de nachtmerrrie terug

begon.

‘Zullen we even buiten wandelen? Ik heb verse lucht nodig.’ smeekte ik als het ware. Ik voelde me onwel. Petra knikte, stond op en pakte haar jas die aan de kapstok hing naast de deur. Ik had mijn jas nog aan. We wandelden samen de gang af en ik kon enkel naar de vloer staren. Ik wou niet dat iemand mijn betraande ogen zag.

Dit wou niet zeggen dat ik alles rondom mij niet observeerde of hoorde. Een vrouwelijke agente die diep zuchtte terwijl ze op haar laptop tikte, een mannelijke agent die iets te gretig was die ochtend met gel in zijn haar, een vrouwelijke agent die je bijna niet achter haar papierstapel zag zitten, twee mannelijke agenten die gedreven met elkaar praatten dat ik wel kon denken dat ze flirtten met elkaar.

Kon dit als agent? Ze droegen allebei een trouwring. Dan had je nog de bediende nog altijd achter de balie die ons gretig ‘tot later’ toeriep. Een agent die al op leeftijd was, die zich ineens omdraaide en iets in zijn walkietalkie op zijn schouder zei, terwijl hij de hoek omsloeg. En dan had je nog de wulpse blondine die blijkbaar al op zoek was naar iemand anders om ook samen de berging te verkennen.

‘Ik weet niet of ik hier geschikt voor ben. Hoe kan ik onopgemerkt op het paleis komen? En hoe kan ik iedereen beoordelen, als ik ze niet leer kennen eerst?’ vroeg ik mezelf hardop af. Ik begon meer en meer het besef te krijgen van het belang van de zaak, maar was ik hier wel de geschikte persoon voor?

‘Ik heb een informant in het paleis waarvan ik zeker weet dat deze persoon niet de dader is. Ik kan alleen niet zeggen wie, in het belang van de zaak en jouw veiligheid. En ik heb deze persoon beloofd dat je na de vaststelling van de dader onmiddellijk terug vertrekt, om de pers op een afstand te houden en jouw identiteit te vrijwaren.’ stelde Petra mij gerust.

‘En hoe kom ik dan het paleis binnen?’

‘Je wordt de hulp in de keuken.’ zei Petra, met enige aarzeling op mijn reactie.

‘Hulpkok? Ik kan helemaal niet koken. Ik kan zelfs niet een ei bakken, laat staan dat ik hulpkok word voor een koninklijke familie.’

‘Niet echt als hulpkok, lieverd. Meer bepaald ... om de vaat te wassen.’

‘Oh.’ En plotseling verdween mijn drang om de zaak aan te nemen.

We wandelden het paadje af dat in een cirkel liep rond het politiegebouw. Wat me onmiddellijk opviel, was dat er weinig mensen op dienst waren, zowel binnen als buiten. Vroeger waren er veel meer politieagenten. Onopvallend ging

ik in de richting van een bankje, het enige op het domein. De buitenlucht deed deugd. De natuur zien, horen, voelen, ruiken, ... Is er nog iets mooier?

Bij het bankje aangekomen, ging ik als eerste zitten met mijn hoofd nog altijd richting de grond. Hoe zeer ik ook mijn best deed, dacht ik steeds terug aan Ben en Leon. En die last was zwaar om te dragen. Soms nog steeds.

‘Ik zeg nog niet dat ik de opdracht aanvaard, maar mag ik meer weten over Andrea Timmermans, de kokkin?’ vroeg ik met enige nieuwsgierigheid.

‘Uiteraard, lieverd.’ Petra kwam naast me zitten en nam een dossier uit haar grote handtas.

‘Andrea Timmermans was al enkele jaren in dienst als kokkin en niet echt geliefd bij velen. Vooral niet bij prins Christiaan, waarmee ze het meeste in de clinch lag. De prins en zij hadden de dag voordien nog knetterende ruzie. Ze werd twee weken geleden gevonden in de keuken, in een onaangename omstandigheid. Haar keel was doorgesneden, ze had verschillende messteken op haar borstkas en buik en was bijna volledig bedekt met bloed.’

‘Dat was een brutale moord. Heb je een foto van haar?’ vroeg ik.

‘Alsjeblieft.’ Petra gaf me de foto en ik wist het onmiddellijk.

‘Ik ken haar.’

‘Hoe kun je haar kennen? Je bent nog nooit op het paleis geweest.’ vroeg Petra geschrokken. Ze keek me zeer verbaasd aan. Ik kon enkel met een schuine blik en mijn kin omlaag haar aankijken.

‘Is ze bij jou verschenen?’ mompelde Petra.

‘Toen ik gisteren het park betrad. Ze verscheen plots en riep mijn naam. Ze kende mij. Ze schreeuwde enkel “Je bent in groot gevaar! Het is een val!” en toen verdween ze.’

‘Hoe kon Andrea jou kennen? Jij was nog nooit op het paleis en jouw naam is nooit vernoemd tijdens het onderzoek. Enkel mijn informant weet van jou af.’ zei Petra verwonderd.

‘Dat vraag ik mij nu ook af. En vooral: waarom waarschuwde ze mij voor een val?’

Ik keek opnieuw voor me en verschillende gedachten vlogen door mijn hoofd. Ik wou enerzijds de opdracht niet aannemen - uit angst om het verleden terug op te rakelen en anderzijds omdat Andrea mij waarschuwde - en toch maakte het mij nieuwsgierig wat er allemaal aan de hand was in dat paleis.

‘Als je even de bedenktijd nodig hebt, lieverd, wil ik je die gerust geven. Liefst wel niet te lang, want na alles, wil ik zo snel mogelijk de moord oplossen. Alsook

vindt de kroning al plaats over twee weken.’

‘Dus op twee weken tijd moet ik de moordenaar ontcijferen en het mysterie rond de aanwezige geesten oplossen?’ vroeg ik verwonderd. Paniek sloeg rond mijn oren.

Ik stond rechtop van de bank en strekte mijn benen. Een diepe zucht ontglipte mijn keel iets luider dan ik aanvankelijk dacht. Petra bleef op de bank zitten en keek me hoopvol aan.

‘Oké, ik zal het doen. Ik kan uiteraard niet beloven dat ik de geschikte persoon hiervoor ben en de moord en de mysteries kan oplossen, maar ik zal in ieder geval mijn best doen. Kun je mij haar dossier en het autopsierapport kopiëren, zodat ik het kan meenemen?’ Ik kon niet anders dan toegeven aan mijn honger naar meer rond deze mysteries.

Opeens bekwam mij een onbehaaglijk gevoel. Er klopte iets niet. Ik keek rond naar de omgeving: een vrouw die wandelde met een pitbull op het grasperk achter het bankje, een oude man met een rollator, een vrouw die met een kindje speelde in de aangrenzende speeltuin en een jongeman die volledig donker gekleed was met een pet op zijn hoofd achter een struik in de verte. Ik kon niet zien wie het was, maar ik voelde aan dat er iets niet klopte.

Op dat moment hoorde ik een kreun achter me. Ik kon het niet onmiddellijk herkennen en draaide me met een ruk om. Ik zag nog net twee voeten zijdelings op de grond spartelen tussen de struiken, vastgebonden met tape. In een flits dacht ik terug aan de agent binnen die al op leeftijd was, zich omdraaide en iets in zijn walkietalkie op zijn schouder zei.

‘Er was een infiltrant binnen!’ riep ik.

‘Wat?’ vroeg Petra verbaasd.

Ik keek terug voor me en zag de man in het donker gekleed er nog steeds staan tussen de struiken. Hij keek plots naar Petra. Ik keek naar Petra en naar de bank. In een opening tussen de planken zag ik een rood lampje flikkeren.

‘Petra, een BOM!’ schreeuwde ik uit alle macht.

Ik stak mijn armen naar haar uit. Ze gooide de schouderband van haar handtas met documenten over haar hoofd en greep uit alle macht mijn beide armen vast. Ik sprong op de bank, met mijn voeten naast iedere kant van Petra en duwde me met alle kracht in mijn benen die ik had van de bank af. Petra sprong gelijktijdig met beide voeten op de bank tussen de mijne in en samen maakten we een salto. Wij vlogen door de lucht naar achteren en maakten een dubbele salto door de lucht. Op dat moment hoorden en voelden we een oorverdovende knal.

Door de knal vlogen we nog verder dan we dachten en kwamen allebei met een smak op de grond terecht. Ik zette mij vlug rechtop en keek terug naar de struiken, waar uiteraard geen levende ziel meer te bespeuren viel.

‘Ik neem aan dat uw informant op het paleis niet de enige is die van onze samenwerking afweet en iemand overduidelijk niet wil dat de zaak opgelost wordt.’ zei ik kuchend, terwijl ik het roet van mijn gezicht wreef.

‘En ik vermoed dat je de zaak nu met zekerheid niet meer wil aannemen.’ veronderstelde Petra, terwijl ze rechtop kroop van de grond.

‘Toch wel. Nu nog meer dan ooit wil ik weten wat er aan de hand is.’ antwoordde ik vastbesloten

‘Wat deed je toen?’ vroeg ik nieuwsgierig aan Sidonie, terwijl ik op bed rechtop zat. Mama vroeg me even geleden al naar bed te gaan. Zij kwam me dadelijk instoppen. Sidonie, Jean-Marie en Arthur kwamen me een bezoekje brengen voor het slapengaan en zaten bij mij op bed.

‘Ik ging toen iets met hem eten in een duur klasse restaurant en hij heeft alles betaald. Een peperdure rekening! Hij had gelogen tegen mij, dus moest hij het ook maar goedmaken.’ beklemtoonde Sidonie met volle overtuiging. Na enige tijd aarzelen kon ik mezelf toch niet bedwingen en bereidde me voor om een delicate vraag te stellen.

‘Ben je daar ook gestorven?’ vroeg ik bedeesd. Sidonie keek me met tranen in haar ogen aan.

‘Ik wou onze relatie terug een kans geven, maar denk dat mijn enthousiasme te veel werd. Bij het buitengaan van het restaurant, kreeg ik op de stoep een hartaanval. Voor ik het wist, zag ik mezelf op de grond liggen. Jan wou me nog redden door hartmassage, maar ik voelde aan dat dat niet meer kon. Toen wist ik dat hij werkelijk van mij hield, want hij huilde als een klein kind nadien.’

Sidonie nam een zakdoek uit haar handtas en veegde de tranen van haar wangen, met haar wijsvinger in de zakdoek. Ikzelf kreeg ook een krop in de keel, evenals Jean-Marie en Arthur naast mij.

‘Hij kon ook niets meer doen. Ik hoorde nadien de dokter vertellen dat het een hartaderbreuk was. Ik had bijna niets gevoeld... Zo zonde! Net op het moment dat we terug samen waren.’

Plots werd er op de deur geklopt.

‘Binnen’ riep ik, omdat ik wist dat het mama was die me kwam instoppen.

Mama sloop aarzelend mijn kamer binnen.

‘Tegen wie praat je, lieverd?’ vroeg mama bezorgd. Ik aarzelde even.

‘Tegen Sidonie, Jean-Marie en Artur, mama.’ Mama vertoonde een kleine, bezorgde glimlach op haar gezicht.

‘Vriend of vijand?’ vroeg mama argwanend.

‘Waarom denkt je mama dat wij vijanden zijn? Wij zijn geesten. Wij zijn te vertrouwen.’ merkte Arthur op. Hoewel hij even oud was als ik, acht jaar, ondervond ik toch dat hij zich vlug aangevallen voelde.

‘Mama vroeg dat enkel uit bezorgdheid.’ stelde ik hem gerust. ‘Vrienden, mama.’

‘Zeg je vrienden dan maar welterusten voor vanavond. Jij moet dringend slapen, jongeman. Het is vlug ochtend.’ Zonder aarzelen stemde ik in.

‘Slaapwel iedereen.’

‘Slaapwel, mijn kleine schattebout.’ zei Sidonie. Ze stonden op en gingen naast mijn bed staan. Sidonie smeeet nog een kusje met haar hand en ik ving het op. Zachtjes verdwenen ze uit mijn beeld. Mama kwam korter, gaf een kus op mijn voorhoofd en stopte me onder de lakens.

‘Slaapwel, schat. Ik hou van jou. Tot morgen.’

‘Slaapwel, mama.’ Mama wandelde naar de deur en dimde het licht. Ik sliep niet graag in de donker. Niet dat ik schrik had - ik was wel wat gewend met al die geesten - maar had toch liever wat licht. Al vlug was ik in dromenland.

‘Jake! Jake! Word wakker!’

Ik schrok wakker bij het horen van mijn naam. Wat was er aan de hand? Wat was er gebeurd? De stem klonk bekend, maar ik wist niet wie het was. Waarom riep iemand vreemd op mij in het midden van de nacht?

‘Wat is er?’ vroeg ik suf.

‘Je moet me helpen!’ Ik zette mij rechtop en zag een kleine jongen voor me staan in de schaduw.

‘Wie ben je?’ Het gedimde licht was te weinig. Ik ving enkel een glimp op van een kleine jongen aan het voeteinde van mijn bed. Ik taste in het duister naar mijn nachtlampje en deed het aan. Op de digitale klok naast me stond 02:14 uur. Ik keek terug voor me en schrok. De jongen had een lichtblauwe pyjama aan en was doordrenkt in bloed. Meestal waren geesten nog hetzelfde als toen ze stierven, maar dit was de eerste geest voor mij die vol bloed hing. Ik keek omhoog en schrok nog harder.

‘Ben?’ Ik herkende dadelijk zijn gezicht. Het was mijn buurjongen van het huis naast ons, mijn beste maatje waarmee ik altijd in de tuin speelde. Ik schreeuwde. Dit kon niet waar zijn!

‘MAMA, PAPA!’ Ik sprong uit bed en zonder nadenken holde ik naar de gang, richting de trap. Ik moest naar Ben toe.

‘Wat is er?’ schrok mama terwijl ze zich haastte naar de deuropening van hun slaapkamer. Ik rende de trap af, richting de voordeur.

‘Ben is dood! Ben is dood!’

‘WACHT!’ riep mama uit volle borst, maar ik was zo in paniek dat ik naar hem toe moest.

Ik rende de voordeur uit, richting het huis van de burens. Het was net het huis naast dat van ons, dus ik moest gewoon de aaneengrenzende tuinen doorkruisen. Buiten adem aangekomen aan de voordeur van Ben, klopte ik zo hard ik kon. Het licht in de gang ging een paar seconden later aan en de voordeur van de burens ging open.

‘Jake, wacht!’ riep mama, terwijl ze naar mij toe rende doorheen de voortuin. Phoebe, de mama van Ben, stond verward voor me.

‘Ben is dood!’ schreeuwde ik paniekerig met waterige ogen. Phoebe zag de paniek in mijn ogen en rende onmiddellijk de trap op, naar de kamer van Ben. Mama pakte me vast en wou me beschermen, maar het was te laat. We hoorden een ijzingwekkende schreeuw van Phoebe.

‘NEE!’

3 De ontmoeting

‘Hoe wist jij dat er een infiltrant was op het politiebureau vóór de bomaanslag?’ vroeg Petra nieuwsgierig, terwijl ze mij met een huurauto naar het paleis reed. We huurden een auto, zodat het niemand zou opvallen dat Petra mij ernaartoe bracht.

‘Alles zit in de details. Ik kan het niet omschrijven, maar ieder detail van de gebeurtenissen rondom mij vallen me op en onthoud ik. Als er zich iets voordoet in de toekomst, kan ik dit ook gemakkelijk linken aan een gebeurtenis in het verleden. Ik heb dit al van kinds af aan, samen met mijn andere *beperking*, namelijk geesten zien.

Toen ik die voeten zag bewegen in de struiken, vastgebonden met tape, wist ik dat dat een agent moest zijn. Iemand had hem overmeesterd om zijn pak te krijgen. Waarom? Om in het politiebureau te komen. Toen viel me het detail van eerder op: de politieagent die ouder was, draaide zich om en zei iets in zijn walkietalkie. Alsook was zijn politiepak niet op maat gemaakt, maar een paar maten te groot. Dan had je ook nog de vreemde man tussen de struiken in het donker gekleed die opeens naar jou keek. Toen wist ik dat er iets niet pluis was. Vervolgens zag ik het rode lichtje doorheen de openingen van het zitvlak van de bank en wist ik dat het een bom was.’

‘Maar waarom viel net die agent jou op? Een agent die iets zegt in de walkietalkie is toch compleet normaal.’ veronderstelde Petra.

‘Een aantal dingen. Hij had zijn walkietalkie bovenop zijn rechterschouder, om onmiddellijk iets erin te kunnen zeggen. Aan de manier hoe hij zich gedroeg, zag ik dat hij geheimzinnig deed. De andere agenten droegen hun walkietalkie aan hun politiegordel. En de meeste politieagenten dragen hun walkietalkie op de linkerschouder - als ze die dan toch op de schouder dragen - wat meestal is bij een interventie en niet op een politiebureau. Hij had dus waarschijnlijk doorgegeven aan de man in de donkere kleding dat we naar buiten wandelden, om de bom onder de bank te plaatsen. Waarom de bom onder het bankje en nergens anders? Omdat dat het enige bankje was op het domein en wij vermoedelijk toch zouden zitten buiten.’

‘Verbazingwekkend!’ benadrukte Petra. ‘Weet je ook wie het was?’

‘Nee, hij draaide zich te vlug om en had een politiepet op. Zijn gezicht was te vlug weg om details op te nemen.’

‘Ik weet dat je er niet graag over praat, maar nu heb ik een vraag over je andere *gave*. Zie je veel geesten rondom je en weet je dan ook dat het een geest is?’ vroeg Petra terughoudend.

‘Ik zie ze overal en altijd.’ Meer kon ik niet zeggen op dat moment. Het was te pijnlijk.

‘Nu heb ik nog een vraag: krijg ik hier een vergoeding voor? Voor wat, hoort ook wat, neem ik aan.’

‘De informant op het paleis wil heel graag dat de zaak zo vlug mogelijk is opgelost, zowel voor de reputatie van de koninklijke familie, alsook voor het welzijn van iedereen op het paleis. Deze schenkt aan jou een beloning van 30.000 euro als je de zaak oplost.’

‘Euh ... Hoeveel?’ Mijn mond viel open.

‘30.000 euro. Je wordt rijkelijk vergoed hiervoor. Is toch mooi meegenomen?’ veronderstelde Petra.

‘Mooi meegenomen?’ hapte ik naar adem.

‘Lieverd, ik ga je hier afzetten. Je kan je fiets uit de koffer nemen. Hou me regelmatig op de hoogte! Je hebt mijn nummer en je kan me altijd bereiken, dag en nacht. Stuur een sms met “help”, als je in gevaar bent en wij komen onmiddellijk met een heel korps binnenvallen. En vooral, lieverd: probeer met iedereen een vriendschap op te bouwen, maar hou afstand! Laat een vriendschap niet jouw visie op de moord beïnvloeden. Je weet dat je nadien onmiddellijk terug moet vertrekken.’

Petra nam mijn arm bezorgd vast terwijl ze dit zei. Ze gaf me een knuffel en fluisterde in mijn oor ‘Wees voorzichtig’.

Zij laadde mij af op zo’n vijf kilometer van het paleis, samen met mijn fiets. Om het vermoeden op te wekken dat ik maar een gewone werknemer was op het koninklijk paleis, leek het haar verstandig dat ik aankwam met de fiets.

Bij het aankomen, moest ik mij eerst melden aan een groot hek. Het paleis was van hieruit nog niet zichtbaar, maar eenmaal dat wel was, viel me onmiddellijk op dat het paleis gigantisch groot en mooi was. Ik kon het moeilijk dateren, maar ik wist zeker dat het ouder was dan tweehonderd jaar. Ik parkeerde mijn fiets aan de zijkant van het paleis in het fietsenrek en ging heel kalm naar de voordeur, terwijl ik het domein en alles rondom mij onopvallend inspecteerde.

Plots werd ik verrast door een man volledig in blauwe kleding, die uit de struiken sprong. Ik verschrok me niet - of liet het althans niet merken - maar zette wel een stap achteruit. Hij had een schop in zijn hand en keek me niet echt ver-

welkomend aan.

‘Oh hallo, ik ben de nieuwe hulp voor de keuken.’ stelde ik mezelf trots voor. De man keek me aan alsof ik een alien was en zei geen enkel woord.

‘Aangenaam, ik ben Jake.’ vervolgde ik mijn eerste kennismaking. Het bleef stil aan de andere kant, terwijl de man er nog steeds stond met zijn schop in zijn hand.

‘Oké,’ zei ik verwonderd, ‘zou u mij kunnen vertellen waar ik mezelf kan melden?’ De man keek me nog altijd stilzwijgend aan en aan zijn gezicht te zien, kon ik wel duidelijk afleiden dat hij (vermoedelijk en hopelijk) niet het vrolijkste type was van het personeel. Terwijl hij me aankeek, wees hij naar de grote deur aan de voorkant van het paleis.

‘Bedankt.’ knikte ik en ging met trage passen zijdelings langs hem door. Aangekomen bij de deur, viel me nog meer op dat dit werkelijk een gigantisch groot paleis was. De deur was maar liefst drie keren zo groot als ikzelf. Ik hoopte voor de portier dat er een pompje binnen op de deur stond om te helpen ze dicht te krijgen.

‘Waar is de bel?’ vroeg ik me hardop af. Een gewone deurbel vond ik uiteraard niet. Dit was namelijk ook niet het kleine appartementje waar mama en ik samenwoonden, met een kleine deur en een gewone bel met een knopje om op te drukken. In het midden van de deur hing een grote bol, waarmee je - zo vermoedde ik toch - op de deur moest kloppen. Net op het moment dat ik de bol een eerste keer op de deur sloeg, kwam een man doorheen de deur, recht op mij af. Ik sprong geschrokken achteruit. Hoewel ik veel gewend was, had ik mij hier helemaal niet aan verwacht.

‘Oh, mijn excuses, jongeman. Ik wou u niet laten schrikken. Ik moest dringend buiten om mijn vrouw te zoeken en ik kreeg de deur niet open. Kan u mij helpen?’ vroeg een oudere man in een vreemde, witte opgebolde pyjama met een slaapmuts op zijn hoofd. Ik vermoedde dat deze slaapkleding nog werd gedragen in de jaren 1800.

‘Nu niet.’ wimpelde ik hem af. Ik wou niet dat iemand mij zag praten. De man keek me afkeurend aan, maakte een lichte buiging en ging naast mij voorbij de trap af. ‘Honnepon? Honnepon?’

Terwijl ik de oude man nog overdonderd nakeek, zwaaide plots de deur met moeite open. In plaats van een butler, zoals in de oude films, deed een vrouw die niet veel ouder was dan ik, de deur open. Heel deftig gekleed en haar haren opgestoken in een chignon, met haar mobieltje in haar rechterhand.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze vriendelijk.

‘Aangenaam. Ik ben Jake Devos en ik moest me vandaag melden als nieuwe hulp in de keuken.’ zei ik plechtig. De dame keek me grondig aan en gebod mij met uitgestrekte arm binnen te komen. Ik kon er niet aan doen, maar bij het uitstrekken van haar rechterarm, zag ik in een glimp het schermje van haar mobieltje, met daarop “Ik bel je straks, schat. Ik hou van jou x”, waarna ze met haar duim op het scherm drukte om het te verzenden. Ze duwde de deur terug dicht met veel moeite.

‘Aangenaam, ik ben Evelien De Koster, hoofd van het personeel. Jij mag *mevrouw De Koster* zeggen. Ze hebben me net pas verteld dat er iemand zou komen. Hoewel ik vond dat ze het wel eerst met mij mochten bespreken dat ze iemand nieuw zouden aannemen, als hoofd van het personeel, heet ik je alsnog welkom op het paleis.’ zei ze enigszins gepikeerd.

‘Bedankt.’ antwoordde ik uiterst beleefd.

‘Martin?’

Een butler kwam van de andere ruimte en stond plots achter mij. Overdonderd als ik was en niet goed weten wat, deed hij een buiging voor mij en gebaarde met zijn arm naar mij. Ik veronderstelde dat hij mijn jas moest aannemen. Ik deed mijn jas uit en gaf die aan hem.

‘Zoals u ziet, is dit Martin, onze butler.’ zei mevrouw De Koster. Een magere man van in de vijftig, grijze haren, kalend bovenaan, volledig in een zwart pak met wit hemd en zwarte lakschoenen. Vreemd genoeg waren zijn veters niet symmetrisch gebonden

‘Bedankt.’ zei ik vriendelijk. De butler lachte en verdween. Hoewel alles zo vlug verliep, had ik even de tijd om rond te kijken en dacht maar aan één ding: *wow!* De inkomhal alleen was maar liefst bijna twee keer zo groot als ons appartementje, zowel in de breedte als in de hoogte. Een enorme trap voor mij, die op een tussenvlak splitste naar beide kanten, afgewerkt met bladgoud, gaf me het gevoel dat ik in een sprookje terecht kwam.

‘De tuinman wees me de weg naar de voordeur, anders zou ik mijn weg nooit gevonden hebben naar dit groot paleis.’

‘De tuinman? Oh, u bedoelt meneer Lievens. Ik zag hem even geleden naar buiten glippen. Hij is niet onze tuinman. Wij hebben een tuinvrouw, mevrouw Claeys.’ verduidelijkte mevrouw De Koster.

‘Maar hij was toch in de struiken bezig met een schop in zijn handen. Hij was... niet heel vriendelijk.’ gaf ik alsnog schoorvoetend toe.

‘Hij zal mevrouw Claeys helpen in de tuin, veronderstel ik. Meneer Lievens is de poetsman in het paleis. Als u mij wil volgen?’ vroeg mevrouw De Koster plechtig en ze wandelde verder naar de ruimte links van ons. Ze klopte twee keer op de deur en een beleefde stem weerklonk aan de andere kant ‘Kom binnen.’

Bij het openen van de deuren, die elk zijdelings openschoven, viel me onmiddellijk op dat die ruimte even groot was als de inkomhal. Een dame van eind de vijftig stond welgekleed in het midden van de ruimte, samen met een jongeman en een jongedame, niet veel jonger dan ik.

‘Koningin Julia, prins Christiaan en prinses Leona, mag ik jullie voorstellen aan de nieuwe hulp van de keuken?’ stelde mevrouw De Koster mij voor.

‘Komt u binnen, Jake.’ gebood koningin Julia met een stralende glimlach op haar gezicht. Prins Christiaan zweeg en keek me aan met een kille blik. Ik kon er niet uit afleiden of hij het graag had of niet, dat er een nieuwe hulp in het paleis kwam. En toch zag ik iets in zijn ogen dat ik geen plekje kon geven. Prinses Leona daarentegen betoverde mij met een welgemeende lach en knikte vriendelijk.

‘Bedankt, Uwe Majesteit, prins en prinses. Mijn naam is Jake Devos.’ knikte ik met een klein lachje op mijn gezicht, terwijl ik hoffelijk een buiging probeerde te maken. De films van Sissi die oma vroeger altijd opnieuw en opnieuw keek, terwijl ik aanwezig was, kwamen nu heel goed van pas. Zowel de koningin, als de prins en prinses maakten ook een lichte buiging en staken ieder hun rechterhand uit om mij te begroeten.

Allereerst gaf ik koningin Julia een hand. Haar hand voelde koud aan, maar aan haar greep merkte ik dat ik welkom was. Nadien gaf zowel prins Christiaan als prinses Leona mij een hand. Hun hand voelde normaal aan. Hoewel ik maar de hulp was in de keuken, vond ik toch dat ik hartelijk werd ontvangen, buiten de tuinman gerekend - of beter gezegd, poetsman.

Ik zag dat prinses Leona bijna struikelde, terwijl ze naast haar broer stond en lichtjes tegen hem botste.

‘Kijk toch uit, wrattenkop.’ siste prins Christiaan.

‘Kijk zelf uit, irritante nerd.’ verdedigde prinses Leona zich.

‘Kinderen!’ riep koningin Julia op zeer strenge toon. ‘Ik ben zeer verheugd dat u hier bent, meneer Devos. Een hulp in de keuken is meer dan welkom nu. Mevrouw De Koster, wil u even meneer Devos begeleiden naar de keuken en hem voorstellen aan de andere personeelsleden?’ vroeg de koningin. Er verscheen een man achter haar met een witte baard. Aan zijn kleding te zien, was het een man met een hoge functie. Ik kon hem nog niet thuiswijken, maar ik zag dat hij

lieflijk naar de koningin keek.

‘Uiteraard, Majesteit.’ uitte mevrouw De Koster gemaakt vriendelijk, zelfs een beetje gepikeerd. Hoewel het misschien de bedoeling niet was dat het opviel, vermoedde ik toch enige weerzin in haar toon. ‘Als u mij wil volgen, meneer Devos?’

Ik maakte opnieuw een kleine buiging. Ik keek vooral naar prins Christiaan. Dus dit was de prins die ze verdachten van moord? Iedereen was een verdachte, maar ik begon mij wel af te vragen of hij - hoewel hij een koele blik had - echt in staat kon zijn om een brutale moord kon plegen. Hij zag er te *softy* uit.

Een moord plegen is één ding, maar een brutale moord plegen is nog iets heel anders. Je kan iemand neersteken of doodschieten uit onbezonnen beweging, maar een persoon haar keel oversnijden en verschillende messteken toedienen is nog een graad erger. Dat doe je met voorbedachten rade. En niet te vergeten om dan nog eens een bom te plaatsen onder een bank nadien om twee mensen te vermoorden. Al snel vermoedde ik dat dit wel eens een moeilijke zaak kon worden.

Hij had een donkerblauw kostuum aan, volledig op maat gemaakt, waarvan ik wist dat ik zou flauwvallen bij het zien van het prijskaartje. Bijpassende, geklede schoenen en donkerbruine, lederen handschoenen hield hij vast in zijn linkerhand. Ik nam aan dat hij net van buiten kwam. Aan zijn nek droeg hij een halsketting met een hangertje. Het was een figuurtje dat ik niet duidelijk kon zien, maar ik nam aan dat het een roos was met twee blaadjes onderaan aan beide kanten. Diezelfde roos zag ik bij het betreden van de woonkamer ook boven de openhaard in een steen gegraveerd. Prinses Leona droeg een lichtblauwe jurk met kleine, fijn afgewerkte vlinders op en bijpassende, glinsterende oorbellen. Prachtig!

Ook koningin Julia was royaal gekleed in het donkergroen, alsof ze dadelijk naar een bal moest. Ik had ook niets anders verwacht van een koningin. Ik draaide me om en zag dat dezelfde tekening van prins Christiaans ketting ook verwerkt was in de openhaard. Verheugd volgde ik mevrouw De Koster naar de keuken, terwijl ik in mezelf alles wat ik had gezien nog eens overliep in gedachten.

‘Zoals je ziet, is dit een welbepaald paleis met een hoogstaande reputatie. Wij willen heel graag deze reputatie behouden en vragen dan ook aan al het personeel zich zo te gedragen. Mocht je nog vragen hebben, kan je altijd bij mij terecht of bij meneer Callens, die nu hoofd van de keuken is.’ legde mevrouw De Koster

gehaast uit.

‘Nu hoofd van de keuken, mevrouw? Is het vorig hoofd van de keuken dan ontslagen?’ vroeg ik nieuwsgierig, alsof ik van het hele gebeuren niets afwist.

‘Ontslagen, niet echt.’ zei mevrouw De Koster aangeslagen, terwijl ze even halt hield doorheen de lange gang. ‘Ik wil je geen angst aanjagen, maar een tweetal weken geleden is hier iets verschrikkelijks gebeurd. De kokkin, mevrouw Timmersmans, had ruzie ... met een paar mensen en ze is nadien dood teruggevonden in de keuken. Het was vreselijk en nog steeds. Ik had haar heel graag. Het had niet mogen gebeuren. Sindsdien hebben we meneer Callens aangenomen als hoofd van de keuken. Hij solliciteerde al langer voor de job en kreeg nu de kans.’ snakte mevrouw De Koster. ‘Kom jongen, ik heb nog een aantal belangrijke zaken te doen vandaag.’

Toen wij aankwamen in de keuken, viel me op dat er weinig personeel was. Zowel in de keuken, evenals in het paleis. Ik had al de onvriendelijke tuinman meneer Lievens ontmoet, nadien mevrouw De Koster, die hoofd van het personeel was en de butler Martin. En uiteraard ook koningin Julia, prins Christiaan en prinses Leona. Ik wist ook dat mevrouw Claeys de tuinvrouw was, maar die had ik nog niet ontmoet.

‘Meneer Callens, als ik u mag voorstellen aan uw nieuwe hulp voor de vaat in de keuken, Jake Devos?’ stelde mevrouw De Koster mij voor, terwijl ze naar meneer Callens toe wandelde. Hij draaide zich om en uitte theatraal vriendelijk ‘Welkom, welkom, in deze exclusieve keuken van paleis Libertia. Ik kan haast niet uitdrukken in gevoelens hoe blij ik ben dat u ons hier komt helpen.’

Die was duidelijk blij met zijn nieuwe job.

‘Sta me toe u even voor te stellen aan de andere personeelsleden. Iedereen verzamelen!’ gebood meneer Callens hen. Hij schreeuwde als een sergeant in het leger tegen een grote troep soldaten, terwijl er maar twee personeelsleden in de keuken stonden.

‘Sta mij toe u voor te stellen, Stephanie Poppe en Miet Goossens. Beide zijn hulp in de keuken en ik ben uiteraard het hoofd van de keuken. Zij zullen u helpen wegwijs te maken met uw nieuwe job.’ schepte meneer Callens op. Toch vreemd dat de ware aard van iemand vlugger naar boven kon komen dan je zou vermoeden.

‘Als je mij nu wil excuseren, Jake. Ik heb nog een aantal zaken te regelen.’ wimpelde mevrouw De Koster mij af. Zonder te wachten op een antwoord,

draaide ze zich om en rende ze de deur uit, nog steeds met haar mobieltje in de hand.

‘Zal ik Jake verder alles uitleggen?’ stelde Stephanie voor aan meneer Callens. Hij gaf knikkend toestemming en Miet knikte vriendelijk in het voorbijgaan. Miet was een schuw meisje, dat kon ik nu al afleiden uit haar gedrag. Stephanie daarentegen was net het omgekeerde. Mannelijk stoer aan de buitenkant, maar vrouwelijk zacht binnenin.

‘Hier is de gootsteen, waar jij voornamelijk aan zal werken. Dit is uiteraard niet je enige taak. Mocht je even vrij hebben en geen vaat voorhanden hebben, dan kunnen wij je ook vragen om ons even te helpen met bijvoorbeeld groenten snijden, het aanrecht schoonvegen, enzovoort.’ legde Stephanie uit. Het viel mij op dat haar stem ruw klonk, wat kon wijzen op een avondje stappen voordien, roken, een huilbui gehad of een genetische afwijking. Hoewel de vaat wel mijn taak was om te doen, had ik nog een andere opdracht te volbrengen.

‘Bedankt voor de uitleg. Ik zal dadelijk beginnen. Mag ik je wat vragen? Hier werkt blijkbaar niet zoveel personeel in de keuken of heb ik enkel die indruk?’ Ik vroeg het gewoon terloops – alsof het mij niet echt interesseerde - zodat het niet opviel dat ik haar eigenlijk wou ondervragen voor meer informatie.

‘Ja,’ zei ze ingetogen, ‘wij zijn altijd met drie geweest, tot als jij nu bijkwam, nummer vier dus. Normaal hadden we een andere chef, mevrouw Timmermans, maar er is iets vreselijks gebeurd.’

Aan de intonatie van haar stem kon ik afleiden dat ze haar stoer kantje verloren en week werd.

‘Oh, wat erg. Wat gebeurde er?’ vroeg ik aangeslagen, alsof ik van niets wist. Stephanie keek mij even doordacht aan, maar begon vlug haar verhaal.

‘Twee weken geleden kwam ik hier dinsdagochtend werken om acht uur, zoals iedere dag. Ik was wel wat vroeger die dag. Normaal wacht ik dan buiten, samen met Miet, tot als de chef, mevrouw Timmermans, aankomt in haar Renault. Maar Miet was die week op vakantie, dus ik wachtte alleen buiten. Mevrouw Timmermans kwam altijd vroeger, maar deze keer was ze te laat. Ik dacht dat ik me had vergist en dat ze er al was, dus ging ik al naar binnen. Ze kon al in de keuken zijn, maar ik vroeg me af hoe ze dan naar hier kwam zonder auto.’

‘En was ze hier?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Ja. Ik deed de deur van de keuken open. Als mevrouw Timmermans nog niet hier was, was deze op slot, maar toen niet. De lichten waren gedoofd en er hing een vreemde geur in de keuken. Toen ik de lichten aandeed, kwam ik de keuken

binnen, zette mijn handtas op dit aanrecht en draaide me om. En daar, recht voor mij, lag mevrouw Timmermans, volledig bedekt in bloed. Ik kon niets meer doen dan enkel schreeuwen om hulp en ik rende de keuken uit. Ik wist dat ze dood was. Er was te veel bloed op haar. Het was verschrikkelijk om te zien.’ hapte Stephanie aangeslagen naar lucht.

Ze kreeg tranen in haar ogen en je zag dat ze nog steeds geëmotioneerd werd door het hele gebeuren. Iemand die een moord pleegt met voorbedachten rade, heeft er meestal weinig emotie mee, anders zou je de moord ook niet kunnen plegen. De moordenaar kiest er dan ook voor om het te doen. Maar de vinder van het lijk kiest er niet voor, waardoor je een trauma oploopt voor de rest van je leven.

‘Stephanie, ik vroeg om hem de uitleg te geven, maar niet om een half uur te kwebbelen en niets te doen! Aan het werk!’ gebood meneer Callens ons. Stephanie knikte en ging met snelle pas terug aan het aanrecht staan om groenten te snijden. Ik keek meneer Callens even aan en hij keek mij aan met licht geforceerde ogen. Ik keek dadelijk terug voor mij en begon met de vaat. Net hetgeen wat ik thuis absoluut nooit wou doen, moest ik hier doen. Het enige verschil was de beloning, die toch wel doorslaggevend was, moest ik eerlijk toegeven. Na een half uurtje de vaat te wassen, voelde het aan alsof er iemand achter mij stond. Ik hoorde en voelde de adem in mijn nek.

‘Hoi.’ zei een stem bijna in mijn oor. Zo kortbij stond hij. Ik keek op en er stond een jongen naast mij van bijna mijn leeftijd. Hij kwam me niet vreemd voor, maar ik kon me niet herinneren van waar ik hem kende. Ik knikte enkel bedeesd.

‘Je kan gerust met mij praten terwijl je werkt. De muziek staat aan in de keuken, dus dan denken ze dat je meezingt.’ zei de jongen. ‘Ik ben Max Vermaut. Aangenaam.’ Zijn langere bruine haren vooraan vielen in zijn ogen en met een bepaalde hoogmoed smeed hij ze terug naar achteren.

‘Aangenaam. Jou heb ik nog niet ontmoet hier op het paleis.’

‘Klopt, maar ik was er wel. Het is ook altijd zo druk hier. Ik was ook de hulp van de keuken vroeger.’ zei Max trots.

‘En hoe kwam je hier terecht?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Dat is een lang verhaal. Ik werkte al zo’n drie jaar op het paleis. Het was als een soort roeping, zo kan je het noemen. En jij?’

‘Ik zocht een baan, want ik kan het geld gebruiken en kon hier beginnen.’ schepte ik de vraag af. De aandrang kwam naar boven om ook aan hem te vragen

of hij iets wist van de moord of de mogelijke moorden.

‘Mag ik jou iets vragen? Klopt het dat hier zo’n twee weken geleden iets verschrikkelijks gebeurde?’

‘Ja, klopt. Mevrouw Timmermans. Een werkelijk trieste zaak. Vreselijk om te zien. Ze lag hier vol bloed en ... Dit had ze niet verdiend. Prinses Leona was er ook verdrietig om.’ betreurde Max.

‘Heb je het zien gebeuren?’ vroeg ik ingetogen.

‘Nee, ik kan ook niet overal aanwezig zijn. Wel vreemd dat ze nou opeens een extra hulp nodig hebben voor de vaat.’ stelde Max mijn job in vraag.

‘De vacature was open en ik kreeg het aanbod. Mooi meegenomen, zou ik zeggen.’ wimpelde ik die veronderstelling af. Plots, toen ik net wou doorvragen, vloog de deur van de keuken met een smak open, waarna luidkeels gelach weerklonk. Twee mannen stormden de keuken binnen en aan hun gedrag te merken, kon ik afleiden dat ze dronken waren.

‘Hé, ober, geef ons eens iets te eten.’ riep de eerste jongeman met de donkere haren naar meneer Callens toe. Ik keek onmiddellijk naar meneer Callens en hij verkleurde rood van woede.

‘Beste prins Olivier en meneer Dermout, mag ik jullie vragen om de keuken te verlaten, zodat wij zo vlug mogelijk jullie eten kunnen bereiden en serveren?’ vroeg meneer Callens kalm, met een onderliggende toon van woede. Zijn gezicht begon nu zelfs al kleine tekenen van de kleur blauw te vertonen. Nog een prins? Ik dacht dat enkel prins Christiaan en prinses Leona verwanten waren?

‘Oké, ouwe, we gaan al. Maar zorg maar dat het vlug klaar is. Je kreeg deze functie toch voor iets nu de ander er het loodje bij neergelegde. Dan moet je het ook maar kunnen!’ denigreeerde prins Olivier meneer Callens. Meneer Dermout hield een fles gin in de hand, hief ze omhoog en liet die expres vallen aan de deur.

‘Oeps!’ provoceerde prins Olivier, zonder enige beschaamdheid. Ze verlieten de keuken bulderend van het lachen en meneer Callens nam zijn voorhoofd vast om te kalmeren.

‘Miet, ruim de gevallen fles even op.’ gebood hij haar en ging weer naar zijn kookpotten. Dat was geen vraag, maar een eis.

‘Wie was dat?’ vroeg ik aan Max.

‘De neef van prins Christiaan en de tweede troonopvolger in rij. Als prins Christiaan aftreedt of zijn functie weigert, heeft prins Olivier recht op de troon en die functie zou hij maar al te graag willen. Prins Olivier is altijd het buitenbeentje van de familie geweest. En vooral jaloers op prins Christiaan,

omdat die troonopvolger is en niet hij. Jan Dermout is een kameraad van prins Olivier. Een ware meeloper!’

‘Oh pardon, wat is hier gebeurd?’ hoorde ik plots achter me. De glasscherven schuurden over de grond - waardoor iedereen rilde bij het horen ervan - terwijl prins Christiaan de deur opende.

‘Mijn excuses, prins Christiaan. Uw neef prins Olivier en zijn kameraad Jan Dermout namen het genoeg om onze keuken even te bezoeken en hadden blijkbaar iets te diep in ... de fles gekeken, die nu hier op de grond ligt.’ verontschuldigde meneer Callens zich sarcastisch.

‘Manieren zullen ze nooit hebben, vrees ik. Kan ik u even spreken?’ vroeg prins Christiaan aan meneer Callens. Deze was duidelijk vereerd met het verzoek en twijfelde geen seconde om naar de prins toe te stappen. Na even wat fluisteren met elkaar, keek opeens meneer Callens naar mij met een onduidelijke uitdrukking op zijn gezicht. Had ik iets misdaan?

‘Jake, kom eens even. De prins wil u even spreken.’ gebood meneer Callens mij. Ik droogde mijn handen af aan de handdoek die aan mijn schort hing en wandelde naar hen toe. Meneer Callens passeerde mij en bleef me vreemd aankijken. Prins Christiaan knikte naar mij.

‘Jake, ik wou je graag iets vragen. Ik ga morgen paardrijden en heb een hulp nodig om me te begeleiden. Zou jij met mij mee willen? Ik heb het geregeld met meneer Callens en je moet morgen hier niet werken in de keuken.’

Paardrijden? Mijn ogen werden steeds groter en groter. Ik had maar één keer in mijn leven een paard van dichtbij gezien en bereden en dat was toen een catastrofe. Ik kon onmogelijk paardrijden. Oh, maar hij vroeg hulp, dus ik moet enkel meewandelen. Dit was ook een unieke kans om tijd met de prins door te brengen en hem beter te leren kennen. Zo kon ik misschien hem ook ondervragen over de moord en uitzoeken of hij er iets mee te maken had of niet.

‘Jazeker, heel graag zelfs. Ik moet eerlijk bekennen dat ik niet veel van paarden afweet, maar wil heel graag meewandelen.’ verbloemde ik mijn ware gedachte hierover.

‘Oké, morgenvroeg om acht uur aan de stallen?’

‘Ik zal er zijn.’ benadrukte ik met een glimlach.

‘Tot morgen dan.’ zei de prins en hij glimlachte lichtjes. Hij draaide zich om en verdween. Waarom had hij mijn hulp nodig met paardrijden? Dit kon een list zijn, uiteraard. Mocht hij de moordenaar zijn, kon hij mij op deze manier ook overtuigen van zijn onschuld. Ik moest op mijn hoede blijven.

4 In galop

Een job hebben betekende veel voor mij, maar vroeg opstaan vereiste veel meer wilskracht dan anders. Met slaperige ogen sleurde ik mij uit bed. Ik had slecht geslapen. Veel gepiekerd over alle gebeurtenissen en motieven tot nu toe. Ik dacht dat ik een bepaald gevoel zou krijgen bij een mogelijke moordenaar, maar deze keer was het werkelijk een mysterie.

Ook opvallend was dat ik Andrea's geest nergens meer zag. Zelfs hier niet, de plaats waar ze gevonden werd. Ik kreeg de indruk van de personen die ik tot nu toe kende, dat ze onschuldig waren - hoewel velen een duidelijk motief hadden voor de moord, zoals bijvoorbeeld prins Christiaan - maar toch hing er iets raadselachtig rond hem. Misschien kwam ik vandaag te weten wat dat was.

Aangezien ik blijkbaar vlugger klaar was dan ik me had voorgenoemen, nam ik nog even het dossier door van Andrea Timmermans. Tot in de late uurtjes deed ik dat gisteren ook, maar een voorgevoel zei me dat ik iets belangrijk over het hoofd zag.

Het autopsierapport was schrikbarend om te lezen, hoewel ik wel gewend was om zulke dingen te lezen en te zien. De meeste geesten verschenen bij mij zoals ze gestorven waren. Ook al wou ik ze niet meer helpen, raakte ik gewend aan het regelmatig, akelig beeld van druipend bloed.

Andrea Timmermans was dus brutaal vermoord en in de keuken gevonden. Op de plaats delict merkte Petra op dat de bloedsporen weinig aanwezig waren rondom haar op de grond, wat kan wijzen op vermoord te zijn op een andere plaats. In een duidelijke schets gaf Petra ook de bloedsporen weer rondom het lichaam, alsook met foto's. En inderdaad!

Andrea's keel was doorgesneden van rechts naar links en zeer diep, tot in de helft van haar keel, met een onvaste snede. Wat wees op iemand die linkshandig was, een sublieme kracht in zijn of haar armen had, maar met een onvaste hand het mes bediende. Het moest dus duidelijk iemand zijn die linkshandig was, want iemand rechtshandig heeft niet zoveel kracht in zijn linkerhand.

De onvaste snede kon te maken hebben met de positie van de dader op het moment dat die sneed. Hierbij was de halsslagader aan de rechterkant doorgesneden. Op het moment dat men sneed in deze halsslagader, moest je onmiddellijk gutschend bloed hebben, wat dan ook te zien moest zijn in de omgeving waarin het slachtoffer werd vermoord. En dat was niet in de keuken.

Maar waar dan?

Op het lichaam zelf vond de wetsdokter maar liefst elf messteken, namelijk op de borststreek en de buik. Bij het bekijken van de schetsen van die messteken, viel me op dat bij zeven steken – op de rechterkant van de borst - het mes van links kwam en bij vier – op de linkerkant - van rechts. Die van links kwamen waren ook dieper dan die van rechts. Dit kan wijzen op iemand die linkshandig was en ook met zijn rechterhand stak of dat er twee personen de daad hadden verricht.

De wetsdokter vond ook een bloedblaar onder de schouderbladen in het midden van haar rug. Vreemde plaats voor een bloedblaar. Alsook vertoonde het lichaam drukplekken aan de zijkanten onder de armen, wat kan wijzen op het verplaatsen van het lichaam na de moord.

Het tijdstip van overlijden was de avond voordien tussen twintig en tweeëntwintig uur. Of de prins het deed of niet, één ding wist ik wel: dit was ziekelijk! De dader moest zo vlug mogelijk ontmaskerd worden, voordat hij weer toesloeg. Mijn oog viel op de wekker naast mij en ik moest mij haasten. Het was al twintig voor acht.

In gewone kleding wandelde ik naar de stallen. Best wel zenuwachtig, omdat ik nu beter contact zou krijgen met de prins. Ik was blij dat ik iets vroeger was dan acht uur, omdat ik eerst nog niet wist waar de stallen waren. Toen ik ze uiteindelijk vond, stonden er acht paarden vrolijk te hinniken, alsof ze met elkaar een conversatie aangingen.

Ik schrok opeens, omdat mijn mobieltje rinkelde. Ik keek even op het scherm. Het was mama. Oei, hopelijk werd dit een kort gesprek, want dadelijk kwam de prins.

‘Hallo mama, alles goed daar?’

‘Schat, ben ik blij je te horen. Hoe maak je het daar?’ vroeg mama overdonderd blij.

‘Goed. Ik mag hier de vaat doen zoals je al weet en de mensen hier zijn supervriendelijk.’ stelde ik haar gerust.

‘Ik ben zo blij voor jou, schat, dat je eindelijk een baan hebt, maar moest dat nou zo nodig in een ander land?’

‘Hier was een vacature vrij, mama. En als je de kans krijgt, moet je ze grijpen. Plus, het is maar twee uurtjes rijden. Zo ver is dat ook niet.’ stelde ik haar enigszins gerust.

‘Ik hoop toch dat ze je rijkelijk vergoeden! Meestal wordt er geprofiteerd van jonge knapen die maar geen werk vinden. Je mag toch gerust tien euro per uur verdienen, vind ik.’ suggereerde mama.

‘Ja, ik mag niet klagen.’ zei ik met een ingehouden, geniepig lachje. In de verte zag ik prins Christiaan aankomen, volledig in ruiterskostuum. Hoewel ik hem al in pak zag voordien, kon ik niet ontkennen dat hij er best wel voorbeeldig en strak uitzag in zo’n kostuum.

‘Ik moet je laten, mama. Ik moet verder werken. Ik hoor je straks of morgen weer.’ probeerde ik vlug afscheid te nemen.

‘Oké schat, maar...’ En ik beëindigde de oproep. Ik had niet gelogen tegen mijn moeder. Dat was één van de slechte eigenschappen aan mij: niet goed kunnen liegen, veel te eerlijk en helemaal niet subtiel zijn. Ik verzweg enkel een paar dingen voor haar, onder andere de ware reden waarom ik hier was, net zoals ik dat deed voor iedereen hier.

Wat bracht de prins mee op zijn arm?

‘Hallo Jake, ik heb voor jou een ruiterskostuum bij. Je kan je hier omkleden in de stal. Op dit uur komt hier toch niemand langs.’

‘Een ruiterskostuum?’ panikeerde ik verwonderd. ‘Moet ik ook paardrijden? Ik kan dat helemaal niet. Ik dacht dat ik u enkel moest begeleiden met het paard en meewandelen naast uw paard.’

Oké, tijdens de GeDS-opleiding hadden we wel een uurtje paardgereden - wat ook een deel van de opleiding was - maar dat was toen geen succes en ook al even geleden.

‘Ik help je graag.’ zei de prins welwillend, terwijl hij mijn kostuum aangaf. Met enige, ingehouden tegenzin nam ik de kleding aan, ging de stal in en probeerde achter de grote helft van de poort mij om te kleden. Hij had duidelijk geen gevoel voor kledingmaten, want het was wel erg strak.

‘Lukt het?’ kwam prins Christiaan piepend de hoek om. Ik draaide me vlug om, want ik had enkel de broek nog maar aan.

‘Oh, je bent nog niet klaar. Mijn excuses.’ excuseerde hij zich en draaide zich vlug om. Vreemde reactie van een prins om te komen gluren als iemand zich omkleedde en nog niet klaar was.

‘Ik mag hopen dat u ook een pony in de aanbieding hebt, die extreem tam is?’ vroeg ik sarcastisch, maar hoopvol, om deze opdracht te overleven.

‘Jij krijgt Snow. Een groot wit paard, maar zeer kalm en getraind. En ik neem Beauty.’ hoorde ik de prins zeggen achter de poort.

‘Ziezo, klaar.’ zei ik enigszins opgewekt. Ik zag er een beetje tegenop. Niet om met de prins mee te gaan, maar om paard te rijden. En vooral om het moeilijkste: op het paard te klimmen. Hij lachte stiekem toen hij mij zag en we gingen naar de achterkant van de stal. Ik zag dadelijk dat het paard zijn naam niet had gestolen. Zo wit, mooi en oogverblindend als sneeuw! Prins Christiaan nam de paarden vast en gaf nadien de teugels van Snow aan mij. We hielden ieder ons paard vast terwijl we naar buiten wandelden. Plots kwam prins Christiaan naast me staan.

‘Ik zal je helpen.’ zei hij vriendelijk. ‘Zet je linkervoet in het zadel, neem bovenaan het zadel vast, check of je paard goed stevig staat op de grond, trek je omhoog, duw met je voet in het zadel en smijt je rechtervoet over Snow heen.’

Hoewel ik er niet naar uitkeek om op een paard te kruipen en te zitten, stelde hij mij wel gerust. De prins bleef naast me staan tot als ik volledig goed zat in het zadel. Hoewel alles goed aanvoelde, bleef ik wel op mijn hoede. Als hij de dader was, stond ik nu in een onveilige positie om mij te laten aanvallen. Maar hoewel ik dat goed besepte, nam ik het risico. Het paard wiebelde plots vooruit en achteruit toen ik er eenmaal opzat - wat toch wel een akelig gevoel gaf - maar toch voelde ik me veilig.

De prins bleef mijn paard vasthouden met de teugels, terwijl hij op zijn paard sprong met een sierlijke beweging, alsof het niets was. Zijn paard Beauty was even groot als Snow, maar zwart van kleur. De vacht glansde fenomenaal, waaraan je zag dat de dieren wondergoed werden verzorgd. Hij had een zwart paard en ik een wit. Het leek wel Yin en Yang.

‘We rijden eerst in stap. Dat is heel traag wandelen met je paard. Nadien lopen we in draf - dat is iets sneller - en dan in galop. Dat is heel snel.’ verduidelijkte hij.

‘Als u er niet om geeft, vind ik in stap heel goed voor de gehele rit.’ zei ik behoedzaam. Hij lachte stiekem. Van alles wat we samen konden doen, moest hij uiteraard paardrijden uitkiezen. Ik hield de teugels stevig vast en Snow begon langzaam te stappen. Hoewel ik mij vooral moest concentreren om niet te vallen, moest ik toch een gesprek proberen aan te gaan met de prins over de moord. Ik keek soms stiekem naar hem om hem te observeren, maar het viel me op dat hij mij ook in het oog had hoe ik het deed. Wat een afgang!

‘Het is het ideale weertje om paard te rijden. Niet te warm, niet te koud. Perfect!’ begon hij het gesprek. Ik zat nog altijd gespannen voor me uit te staren en hield halsstarrig de teugels vast.

‘Hoe viel je eerste werkdag mee gisteren?’ vroeg de prins. Dit was mijn kans

om het gesprek te beginnen.

‘Goed. Ik vond iedereen wel aangenaam. Stephanie vertelde me gisteren wel een heel vreemd verhaal. Ik begreep het niet goed. Werd hier een kokkin vermoord twee weken geleden?’ vroeg ik nieuwsgierig, alsof ik bijna niets ervan afwist.

‘Ja, jammer genoeg wel. Andrea was al jaren de kokkin van het paleis en ik moet wel toegeven dat ze een zeer goede kokkin was.’ antwoordde prins Christiaan. En toen viel er een stilte. Hoewel hij zoveel ruzie met haar had, leek hij nu vol lof over haar te praten. Wat klopte hier niet?

‘Stephanie zei me ook dat ze nogal met velen ruzie had.’ waagde ik een poging om meer informatie te verkrijgen.

‘Ja, onder andere met mij.’ zei hij aangedaan. ‘Andrea was niet slecht, maar haar wil was wet. Een paar maanden geleden ging ik voor de eerste keer naar de keuken met de vraag of ze iets minder zout in mijn soep kon doen de volgende keer. Dat was genoeg voor een woede-uitbarsting. Ze vloog op mij uit in een razernij en ik werd ook kwaad. Ik voelde me niet meer dan iemand anders, maar ik bleef nog altijd de prins en - niet rechtstreeks, maar toch - haar werkgever. Het was enkel een simpel verzoek en ze werd razend. Sindsdien hadden we constant ruzie als we elkaar zagen.’ Ik merkte dat hij er toch mee inzat nu ze er niet meer was en dat hij het niet meer kon goedmaken met haar.

‘Had ze nogal een opvliegend karakter?’ vroeg ik.

‘Soms. We kregen vaak klachten van personeel dat de woorden in de keuken harder vielen dan moest. Moeder, koningin Julia, vond het niet nodig om haar erover aan te spreken en zei er niets over. Jammer genoeg had ze het nu moeten bekopen met haar leven.’ zei hij neerslachtig. Ik wist dat hij de dag voordien nog ruzie met haar had en ik wou weten waarover. Maar hoe kon ik deze vraag zo goed mogelijk stellen, zonder argwaan op te wekken?

‘Hier is een klein heuveltje. Hou je stevig vast.’ waarschuwde hij. Ik leunde lichtjes voorover en Snow stapte moeiteloos het heuveltje op.

‘Had u nog vaak ruzie met haar de laatste tijd of had u het terug bijgelegd?’ vroeg ik hoopvol.

‘De dag voordien hadden we nog hevige ruzie. Daar heb ik nu enorm spijt van. Een ruzie kan altijd voorvallen, maar dan moet je ook de kans krijgen om het bij te leggen. Die kans kreeg ik niet.’ wispelde hij, terwijl hij moedeloos naar de grond voor zich keek.

‘Waar hadden jullie dan ruzie over, als ik dat mag vragen?’

‘Nogmaals over de soep. In mijn soep was deze keer overmatig veel peper, alsof ze het pepervat erin had leeggegoten. De anderen hun soep was normaal gekruid, maar die van mij niet. Ik ging naar de keuken en toen kregen we hevige ruzie. Zij beweerde dat het onmogelijk was en ik zei dat het wel zo was.’

‘En wanneer had u haar nog voor het laatst gezien?’ vroeg ik nonchalant, alsof het mij eigenlijk niet interesseerde.

‘Haar zag ik niet, maar wel haar auto de avond van de moord.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg ik verwonderd.

‘Toen ik doorheen de gang wandelde, van mijn slaapkamer naar de trap van de hal op de eerste verdieping, hoorde ik buiten iets. Ik keek uit het raam en zag dat Andrea’s auto stond geparkeerd aan de zijkant van het paleis, aan de buitendeur van de keuken.’ stelde de prins vast.

Ik probeerde zo goed als ik kon me te concentreren op de vragen die ik stelde, op de antwoorden die de prins mij gaf en mijn evenwicht op Snow. Dat laatste was de hel voor mij!

‘Rond hoe laat was dat?’ vroeg ik vluchtig.

‘Ik schat rond kwart voor tien ongeveer.’ suggereerde de prins.

‘Was meneer Callens hier al in dienst voorheen?’ veranderde ik van onderwerp.

‘Nee, hij had wel gesolliciteerd voor de job en hij kende Andrea van vroeger. Ze hadden vroeger samen gesolliciteerd, maar wij hadden haar verkozen boven hem. Tot groot ongenoegen van hem helaas. Maar waarom zo’n interesse in het voorval?’ vroeg prins Christiaan verwonderd.

Nu moest ik oppassen.

‘Deze job is superleuk en ik doe het heel graag, maar toch heb ik schrik dat mij hetzelfde kan overkomen. Vooral omdat het net in de keuken gebeurde, waar ik nu ook werk.’ veinsde ik bekommerd.

‘Geen schrik. Ik zorg er wel voor dat jou niets overkomt.’ zei de prins zacht. Ik kon er niets aan doen, maar dit was een merkwaardig antwoord. Het gaf me een vreemd gevoel. Beangstigend enerzijds, maar veilig anderzijds.

‘Zullen we veranderen naar draf?’ vroeg de prins met een schijnheilig lachje.

‘Is dat nodig?’ vroeg ik bedeesd.

‘Tik tik’ klakte prins Christiaan met zijn tong, terwijl hij zachtjes tikte met zijn benen langs zijn paard. Mijn paard Snow volgde automatisch, doordat hij mijn teugels nog steeds vasthield. We reden verder in draf en ik kon niet ontkennen dat ik het zeer benauwd kreeg. Recht voor me kijkend naar het

prachtige landschap was de enige oplossing. Dat en uiteraard ademen.

‘Maar nu heb ik al genoeg vragen beantwoord. Ik wil graag meer weten over jou.’ stelde de prins vast, nog steeds stiekem genietend van mijn gespannen houding op een paard.

‘Oh, ik ben niet zo interessant.’ wimpelde ik hem af.

‘Woon je in Libertia?’ vroeg de prins geïnteresseerd.

‘Nee, ik woon in een stad in België, genaamd Sint-Truiden.’ antwoordde ik nog steeds op een afwimpelende toon. Ik wou ook niet te veel van mezelf kwijt. Ik wou niet dat hij erachter kwam wie ik werkelijk was.

‘Heb je een vriendin?’ vroeg de prins met een schuine blik.

‘Nee, dat niet.’ antwoordde ik onmiddellijk, met mijn ogen naar de grond gericht.

‘Woon je alleen?’

‘Nee, samen met mijn moeder op een appartementje.’

‘Waar is je vader?’

‘Die verdween toen ik achttien was. Op een dag kwam hij niet meer thuis en belde enkel naar mama dat hij niet meer naar huis kwam. Helemaal uit het niets. Volgens mij had hij iemand anders leren kennen en wou hij niets meer te maken hebben met ons - of enkel met mij. Net tijdens de periode in mijn leven dat ik zijn steun het meeste nodig had, liet hij mama en mij vallen.’ antwoordde ik geërgerd. Ik zag aan de prins zijn blik dat hij begreep dat ik niet graag over dit onderwerp praatte.

‘Laten we terug naar het paleis rijden in galop.’ stelde hij voor.

‘In galop? Dat is nog sneller dan dit? Moet dat echt?’ panikeerde ik.

‘Ik wil het je graag leren. Paardrijden is zo geweldig om te doen, maar vooral fijn als je dat samen met iemand kan doen.’ lachte de prins zacht.

Terug aangekomen op het paleis haastte ik mij naar de omkleedruimte van de keuken. Ik had meneer Callens beloofd om half twaalf terug te zijn. Ik had nog maar vijf minuten om mij om te kleden.

Bij het openen van de keukendeur stond meneer Callens mij al op te wachten, kijkend naar zijn horloge op zijn rechterarm.

‘Je komt toch nog terug, zo te zien. Ik respecteer prins Christiaans wensen, maar ik hoop in de toekomst dat er ook wordt rekening gehouden met het feit dat je bent aangenomen om hier in de keuken te werken, onder mijn leiding, en niet zomaar om paard te rijden en jou te amuseren.’ zei meneer Callens ontstemd.

‘Ik respecteer uw mening, meneer Callens, maar als de prins het vraagt, kan ik dat moeilijk weigeren. Hij is per slot van rekening uw en mijn baas.’ antwoordde ik zo vriendelijk als mogelijk terug. Hij keek me neerwaarts aan met een gefrustreerde blik.

‘Naar jouw spoelbak. Nu!’ gebood hij mij. Ik keek even naar Stephanie en Miet, terwijl ik naar de spoelbak wandelde. Meneer Callens was eerst overdreven vriendelijk, maar liet zijn ware aard blijkbaar heel vlug merken. Ik zag dat Miet ook aan de spoelbak stond. Met Stephanie had ik voordien al contact, maar met Miet nog niet. Nog steeds was ze heel verlegen en durfde mij, zelfs toen ik naast haar stond, niet aankijken. Ik wist van Stephanie dat Miet de week van de moord op vakantie was en dus niet op het paleis aanwezig was de bewuste avond, maar toch wou ik ook graag contact leggen met haar, om misschien toch dingen te weten te komen. Maar hoe begon je een gesprek met iemand die verlegen was?

‘Jij bent Miet, dacht ik me nog te herinneren? Aangenaam, ik ben Jake.’ stelde ik mezelf afwachtend voor.

‘Ja, Miet Goossens.’ antwoordde ze ingetogen. En weer stilte.

‘Werk je hier al lang?’ vroeg ik hoopvol, terwijl ik nieuw water liet lopen om af te wassen.

‘Vier jaar nu.’

‘En werk je hier graag?’

‘Ja, heel graag. Hoewel het niet gemakkelijk is. Niet het werk, maar vooral het vervoer naar hier en terug. Mijn vriend ... Ik bedoel kameraad, brengt me iedere dag naar hier en komt me ’s avonds ook terug oppikken.’ zei ze, haast verontschuldiging voor haar verspreking.

‘Je zei eerst *vriend*.’ zei ik glimlachend. ‘Ik neem aan dat jullie geen relatie hebben, maar dat je er niet om zou geven mocht dat wel zo zijn?’ veronderstelde ik geïnteresseerd. Ze keek me zijdelings aan en wist niet wat ze moest zeggen. Haar wangen werden zo rood als tomaten.

‘Ik denk het wel. Ik ken Werner nu al vijf jaar en hij is altijd lief en ik kan niet ontkennen dat ik blij ben als hij bij mij is, maar ik ... Hij kan beter een relatie beginnen met iemand anders.’ zei ze ontredderd.

‘Waarom denk je dat? Je bent mooi en lief. Een beetje verlegen, maar dat heeft ook zijn charmes. En aangezien dat je hem al vijf jaar kent en je hier al vier jaar werkt, neem ik aan dat hij al vier jaar jouw persoonlijke chauffeur is?’ veronderstelde ik geniepig.

De gootsteen was vol met vers afwaswater. Ik spoot een geutje afwasmiddel

erin en begon de afwas in de gootsteen te zetten. Miet droogde nog steeds de afwas die er nog stond af.

‘Ja, de eerste week kwam ik met de fiets, maar dat wou hij niet. Hij vond het veel te gevaarlijk dat een meisje op een fiets alleen zo’n lange, verlaten weg moest afleggen. Hij zei dat hij ongerust was en liever had dat hij me bracht naar het paleis.’ zei ze met nog steeds een bloos op haar wangen.

‘Stephanie zei dat jullie ’s morgens om acht uur altijd beginnen. Dat is vroeg om op te staan. Als hij dat voor jou overheeft, moet hij wel een heel goede vriend zijn, neem ik aan. Waarom neem je je kans niet?’

‘Dat durf ik niet.’ antwoordde ze vlug.

‘De liefde is iets heel mooi. En zeker een liefde die van je houdt en veel voor je overheeft. Als de dag van morgen je hem niet meer zou zien, zou je hem dan niet missen?’ vroeg ik.

‘Ja, dat wel.’

‘Zou je geen spijt hebben als je de liefde van je leven laat lopen? Grijp je kans nu je nog kan. Nodig hem uit om, nadat hij je hier komt terughalen, iets samen te gaan drinken. Iets gezelligs samen te beleven. Hoor hem dan uit of hij mogelijks gevoelens voor jou heeft. Je zal geen spijt hebben. Ik beloof het jou.’ zei ik glimlachend.

‘Heb jij de liefde al gevonden, Jake?’ vroeg ze plots.

‘Euh, nee. Dat is niet zo simpel, vrees ik.’

‘Waarom niet? Je bent knap en duidelijk een soort Cupido voor anderen. Waarom gun je jezelf geen liefde?’ vroeg ze plots.

‘Ik denk dat ik de ware liefde nog niet tegenkwam. Maar ooit komt ze wel. Ik panikeer niet.’ zei ik bemoedigend. We lachten naar elkaar.

‘Willen jullie misschien een tafeltje voor twee met een kaarsje in het midden erop? Ik kan anders een driegangenmenu klaarmaken, zodat jullie ongestoord kunnen verder praten, zonder te werken!’ stelde meneer Callens voor achter ons op een zeer ingehouden, agressieve toon.

Wij keken terug voor ons, zeiden niets en werkten verder. Hoewel ik het enorm moeilijk had om hem niet te woord te staan, hield ik me alsnog in. Het laatste dat ik nu wou, was mijn ontslag.

Er werd op de deur van de keuken geklopt. Ik zag prins Christiaan binnenkomen en hij keek als eerste naar mij. Hij gebaarde naar meneer Callens om even tot bij hem te komen. Ik keek vlug terug naar de gootsteen en schrobde een bord schoon. Miet liet niks merken en droogde de overige borden verder af.

‘Jake, kun je even tot bij mij komen?’ riep meneer Callens. Ik gehoorzaamde als een schoothondje, om zo’n opflakking van zijn vriendelijkheid te vermijden, dat ook het beste was voor iedereen.

‘De prins vraagt of je morgen met hem de hele dag kunt doorbrengen als begeleiding voor hem. Past dit voor jou?’ vroeg meneer Callens op een vriendelijke, maar onderliggende afkeurende toon.

Dit was mijn kans!

‘Ik zou heel graag willen, meneer Callens, maar zoals u zei toen ik terugkwam net, dat u hoopte dat prins Christiaan er wel aan moest denken dat ik ben aangenomen om hier in de keuken te werken voor u en niet enkel voor hem, neem ik aan dat u dat liever niet heeft. Of vergis ik mij?’ vroeg ik heel beleefd ... en schijnheilig. Ik zag prins Christiaans gezicht ogenblikkelijk veranderen en meneer Callens wist niet meer wat te zeggen. Hij stotterde woorden zoals *euh euh* en zijn ogen puilden uit.

‘Vond je dit werkelijk, meneer Callens?’ vroeg de prins kalm.

‘Euh, haha, ik maakte maar een grapje. Hoe kan ik nu zo’n aanbod van de prins weigeren? Nee nee, voor mij geen enkel probleem voor morgen.’ antwoordde meneer Callens overdreven vrolijk.

‘Goed, dan zul je er vast ook niks op tegen hebben dat ik Jake maar liefst twee dagen leen uit uw keuken en dat Jake vandaag de rest van de dag vrijaf krijgt en nu met mij al meegaat?’ nam de prins aan.

Zei hij net *twee dagen*? Waarom?

‘Zeer zeker niet, prins Christiaan.’ stotterde meneer Callens tussen zijn tanden door.

‘Neem je jas maar, Jake. Als je dat wil, uiteraard.’ suggereerde de prins. Een schijnheilig, klein lachje kon er niet aan ontbreken.

‘Geen enkel probleem. Hij hangt in de berging.’ antwoordde ik opgemonterd. Ik passeerde langs meneer Callens richting de deur en kon het niet laten om hem aan te kijken met een welgemeende glimlach. Dit deed deugd! In de gang kon de prins en ik het niet laten om allebei een slappe lach te krijgen in stilte. Ongelooflijk!

‘Waarom wil u mij twee dagen om u te begeleiden en wat gaan we deze namiddag doen?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Deze namiddag kan ik niet - ik heb een vergadering samen met de ministerraad - maar ik wou jou daar weg hebben. Ik weet nu heel zeker dat hij heel opgejaagd is en het dan op jou zou uitwerken. Dat wou ik vermijden. Ik zal

nu aan Evelien De Koster vragen of ze jou je kamer wil wijzen. Morgen heb ik wel een verrassing voor jou. Zie ik jou morgen om negen uur?’ vroeg de prins hoopvol.

‘Oké, ik zal er zeker zijn.’ glimlachte ik.

5 Het doolhof

Ik opende mijn ogen en keek naar mijn wekker. 07:16 uur. Tijd om op te staan! De prins en ik hadden afgesproken om negen uur. Ik wist enkel nog niet waar. Na een vlugge, maar verkwikkende douche, stond ik op mijn kamer voor de kleerkast, uit te zoeken welke kleding ik vandaag zou dragen. Hoewel ik redelijk wat spullen meebracht, joeg ik me op over de keuze van vandaag. Ik wou simpel overkomen bij de prins, maar ook wel een goede indruk nalaten.

Klop klop. Zonder te wachten op mijn antwoord, opende de deur en de prins stak onmiddellijk zijn hoofd door de deuropening.

‘Goedemorgen.’ riep hij vrolijk. Ik greep mijn kamerjas en hield die abrupt voor mij. Ik stond namelijk nog in mijn onderbroek.

‘Oh, goedemorgen, prins Christiaan. U bent vroeger blijkbaar. Het is nog maar tien voor acht.’ uitte ik blozend.

‘Mijn excuses. Ik nam aan, omdat ik geen plaats zei, dat ik je even op je kamer kwam oppikken. Ik bekeek de klok nog niet. Dom van mij, want je bent uiteraard nog niet aangekleed. Doe maar alvast. We hebben tijd.’ zei de prins ongegeneerd, kwam ondertussen binnen en zette zich op bed neer. Dit gaf een vreemd gevoel, maar niet ... onaangenaam. Hoewel velen me zeiden dat ik een prachtlichaam had om fotomodel te worden, wou ik dat nooit geloven.

Ik kon nu moeilijk anders dan meer prijsgeven dan ik wou, aangezien ik toch moeilijk de prins kon gebieden om mijn kamer uit te gaan in zijn eigen paleis. Ik kleepte me snel aan en keek niet om naar hem. Zou hij wel kijken naar mij?

‘Ziezo, klaar. Wat is de verrassing voor vandaag?’ vroeg ik opgewonden. Ik kon niet kijken in de spiegel, maar hoopte dat het rood van mijn wangen al verdwenen was.

‘Vandaag verkennen we het domein.’ stelde de prins vast.

‘Te paard of te voet?’ vroeg ik geschrokken. Hoewel ik ontzettend graag dieren zag, had ik het deze keer liever te voet na mijn ervaring gisteren.

‘Geen nood. Te voet deze keer. Je hebt gisteren al laten blijken dat je meesterlijk paard kan rijden.’ erkende de prins met een slinkse glimlach op zijn gezicht. Oef, er viel een blok van mijn schouders. De prins stond op van mijn bed en gebaarde met zijn hand naar de deur met een lichte buiging.

‘Na u, meneer.’ zei hij hoffelijk. Ik lachte stiekem.

‘Verkende je het domein al?’ vroeg de prins.

‘Nee, die kans kreeg ik nog niet.’ gaf ik toe.

‘Vanuit jouw raam aan de voorkant van het paleis kun je het niet zien, maar er is een groot doolhof achteraan het paleis.’

‘U wilt met mij een doolhof in? Ik hoop dat we dan samenblijven.’ schrok ik. Hoewel hij mij totaal niet kende, wist hij echt wel mijn zwakke punten: paardrijden en een beetje claustrofobisch.

‘Wou je liever elk apart het doolhof in?’ lachte hij stiekem.

‘Als u nadien een reddingsactie op touw kan zetten met helikopters, vind ik het geen probleem.’ lachte ik terug. We schaterden allebei van het lachen.

‘Ik zal wel bij je blijven.’ zei hij zachtjes, terwijl we samen door de gang renden. We wandelden de grote trap af in de hal, richting de immense voordeur. Ik vond dat de prins vreemd rondkeek.

‘Mankeert er wat?’ vroeg ik. Hij keek me nadenkend aan, alsof hij nog een antwoord moest verzinnen.

‘Niemand weet dat we samen weg zijn en dat wil ik graag nog even zo houden.’ fluisterde hij. ‘Kom vlug!’ Met gebogen rug renden we versneld de trap af, richting de voordeur. Hij keek meerdere malen naar links en rechts. Hij deed teken dat ik verder mocht en opende de voordeur. Niemand had ons gezien. Waarom mocht niemand dit weten?

Eénmaal we de voordeur uitkwamen, wandelden we zijdelings naar de achterkant van het gebouw. De zon scheen vandaag en ik had enkel een trui aangedaan. Koud was het niet.

Sluipend aangekomen aan de achterkant van het paleis, zag ik alleen maar hoge muren buxus in de verte, met enkel in het midden een ingang naar links of naar rechts.

‘Kom maar.’ zei de prins met een stralende lach. Enerzijds begon ik na te denken over alles. Waarom mocht niemand weten dat we samen wegwaren? Waarom zo in het geniep? Als hij de moordenaar was, was dit weer een ideale plaats om een moord te plegen. Niet dat ik mezelf niet kon verdedigen, maar het bleef een groot risico.

Anderzijds vond ik het wel fijn en nam ik het risico ook.

‘Het doolhof is maar liefst tweehonderd vierkante meter. Mijn vader liet het bouwen voor mijn tiende verjaardag. Hijzelf was een groot fan van doolhoven en mysteries. Hij wou een heel groot doolhof maken met een binnenpleintje. En aangezien het domein rondom het paleis toch groot genoeg is, kon hij het gemakkelijk zo groot laten aanplanten. Ik mocht er toen enkel en alleen in als hij

bij mij was. Hij kende het op zijn duimpje en ik nu ook na al die jaren. Om tot in het midden te komen, zonder verkeerd te lopen, duurt ongeveer zo'n dertig minuten, als je goed doorstapt.' schepte de prins op. Ik stond verstomd.

Tweehonderd vierkante meter? WOW.

We wandelden samen door de opening van de buxushaag en sloegen dadelijk af naar rechts. De geur van buxus was overweldigend, maar ergens ook ontspannend. Gelukkig nam ik vanmorgen mijn allergiepillen op tijd. Hij keek regelmatig om naar mij, waarschijnlijk om te zien of hij de reddingsactie al niet op touw moest zetten.

'Vind je het fijn?' vroeg hij.

'Spannend alleszins.' bevestigde ik. Hoewel ik wou genieten van het moment samen, wou ik ook een paar vragen stellen. Ik was hier uiteraard met een opdracht en ik moest te weten komen wie Andrea Timmermans vermoordde. Maar hoe kon ik erover beginnen?

'Sorry van mijn optreden gisteren met meneer Callens, maar ik vond het schijnheilig van hem om eerst zo te doen tegen mij en dan totaal anders tegen u.' begon ik het gesprek.

'Ik ken meneer Callens nog van vroeger tijdens de sollicitatie en weet redelijk goed hoe hij in elkaar zit. Meneer Callens is nogal een vechter voor zijn werk en wil alles tot in de puntjes verzorgen. En vooral op een goed blaadje staan bij mij, omdat hij weet dat het tussen mij en mevrouw Timmermans niet zo goed klikte vroeger. En ergens denk ik ook dat hij een prins wel ziet zitten, als je begrijpt wat ik bedoel.' legde prins Christiaan uit met een klein lachje. Dit was mijn kans.

'Begrijp me niet verkeerd als ik het zeg, want ik ben hier echt wel graag. Enkel ben ik toch wat ongerust over wat er met mevrouw Timmermans gebeurde. De moordenaar moet hier toch nog vrij rondlopen. En ik ben maak mij zorgen dat mij hetzelfde zou kunnen overkomen.' zei ik ingetogen. Hoewel het niet helemaal waar was, wou ik een reactie van de prins zien.

'Maak je maar geen zorgen. Jou overkomt niets.' zei de prins, alsof het iets onbenulligs was. Dit kwam heel vreemd over.

'Hoe weet u dat zo zeker?' vroeg ik achterdochtig.

'Mevrouw Timmermans was nu eenmaal geen geliefd persoon bij velen. Wat haar overkwam, was tragisch en zal hopelijk niemand nog overkomen. Trouwens, je hebt mij toch om je te beschermen. Kan je het nog beter treffen in je leven?' vroeg de prins heldhaftig.

Dat was net hetgeen waar ik nog niet over twijfelde, tot dan tenminste. Mijn

ogen begonnen te jeuken en ik kreeg het ook benauwd. De buxushagen stonden wel redelijk ver uit elkaar, maar door de hoogte ervan, scheen de zon er nauwelijks en was het pad vrij donker. Ik kende de weg ook niet, wat in feite wel de bedoeling was voor een doolhof.

‘Zijn we niet verdwaald?’ vroeg ik angstig. Ik deed me angstiger voor dan ik eigenlijk was. Ik wou niet de minste indruk bij hem nalaten dat ik eigenlijk niet zo vlug angstig was en wel wat dingen gewend was in mijn leven.

Geen antwoord.

Ik draaide rond om te kijken waar de prins was. Hij was er niet meer. Waar was hij? Ik voelde in mijn nek een briesje lucht en hoorde een ademhaling. Ik draaide me vlug terug om. Ik schrok en moest me inhouden om geen schreeuw te laten ontsnappen. Het was Andrea Timmermans.

‘Wat doe jij hier? Waar is de prins?’ fluisterde ik geschrokken. Mevrouw Timmermans antwoordde mij niet, maar schudde enkel *neen* en keek me aan alsof ik de grootste stommitieit van mijn leven beging. Was het dan toch de prins geweest die haar vermoordde?

‘Andrea, wie heeft ...’ vroeg ik nog zacht en vlug, tot ik plots achter me iets hoorde.

‘Daar ben jij!’ riep de prins achter mij. Ik keek om naar hem en terug voor me naar Andrea, maar ze was al verdwenen.

‘Ja, ik vond u niet meer en raakte in paniek.’ zei ik als uitvlucht voor mijn vreemd gedrag.

‘De eerste regel in een doolhof: nooit te vlug wandelen. Hoewel ik moet toegeven dat je wel de juiste richting uitging zonder mij. Ik bond even mijn veter van mijn schoen en je was al weg.’ zei de prins.

‘U kwam hier vaak?’

‘Ja, ik kom hier altijd naartoe als ik me wat depri voel. In het midden van het doolhof is een open ruimte met een bankje en een grote tafel. Op die plek dacht ik veel na over het leven, de toekomst en wie ik werkelijk ... ben.’ piekerde hij

‘En wie bent u dan werkelijk?’ vroeg ik zacht.

‘Een gewone man met een doel in zijn leven.’ lachte hij. ‘Kom, we zijn er nog niet.’ Hij greep mijn arm en trok me mee, terwijl we tussen de buxushagen renden. Ik kon er niet aan doen, maar hoewel dit een ideale plaats was voor een moordenaar, voelde ik me toch veilig en geborgen.

Na nog een 19 minuten wandelen, kwamen we eindelijk op een open ruimte uit,

met beplanting, een bankje en een grote tafel. De prins knikte richting het bankje en we gingen er samen op zitten.

‘Kwam u hier ook met uw zus?’ vroeg ik nieuwsgierig. Ik wou echt weten hoe hun relatie was, omdat ze me een eerste indruk gaven dat ze elkaars vijanden waren.

‘Nee, mijn zus en ik komen niet zo goed overeen, al van kinds af aan. We hebben dezelfde karakters en dat botst meestal. Een voordeel is wel dat we allebei vlug vergevingsgezind zijn. Meestal is een ruzie al na een uurtje opgelost. Enkel soms kan ze werkelijk het bloed onder mijn nagels vandaan halen.’ knarste hij tussen zijn tanden door. ‘Maar ze is en blijft mijn zus en ik geef om haar.’

‘Maar met uw moeder en vader klikte het beter?’ vroeg ik.

‘Met moeder klikt het heel goed. Oké, ik geef toe dat ik soms nog tienerstreken kan uithalen - die moeder dan ook duidelijk afkeurt, omdat ik aanstaande koning ben - maar over het algemeen schieten we goed samen op.’ knikte de prins.

Ik zweeg even en wachtte op het antwoord over zijn vader, de overleden koning. We keken elkaar zijdelings aan en ik zag de strijd tegen de opkomende tranen in zijn ogen.

‘De band met mijn vader verliep minder goed. Een maand voor zijn dood hadden we nog hevige ruzie om iets wat ik zei over mijzelf. Mijn vader was razend en gebood mij naar mijn kamer te gaan, alsof ik een klein kind was. Er vielen pijnlijke scheldwoorden, waarvan ik nu nog altijd spijt heb.

We hadden de ruzie nog steeds niet bijgelegd en toen opeens kwam Martin, de butler, naar mij toe buiten, zeggen dat ik dringend naar mijn vader moest. Ik zag aan zijn ogen dat het ernstig was. Toen we in zijn bureaokamer kwamen, lag hij met zijn hoofd op het bureau. Een hartaderbreuk volgens de wetsdokter. Toen besepte ik – ondanks de ruzie die we hadden – dat ik echt van hem hield. Hij was mijn rolmodel.’ zei de prins aangeslagen. Een traan ontglipte zijn rechteroog. Ik legde mijn hand op zijn schouder. Niet wetende of dit gepast was bij een prins, maar ik vond dat dat wel kon als troost. Hij glimlachte zachtjes naar mij, met waterige, blinkende ogen. We bleven even zwijgzaam zitten en probeerden beiden te bekomen.

‘Dus hier komt u altijd monokini liggen om te bruinen, omdat niemand u hier kan zien of opzoeken?’ grapte ik. Hoe zeer ik hem ook wou uithoren over alles, vond ik het nu gepast om hem op andere gedachten te brengen en het werkte. Hij begon terug te lachen. Het was vreemd om een prins te zien wenen,

maar zo zag ik ook het menselijke in hem, zijn gevoelig kantje.

‘Jake, ik wil je iets heel belangrijk vragen. Ik weet dat het niet zo goed klikt met meneer Callens en jou en dat je hier wel graag werkt, maar toch schrik hebt voor wat er allemaal gebeurde. Wat zou je ervan vinden als ik jouw functie verander hier op het paleis?’ vroeg hij afwachtend.

‘Wat bedoelt u?’ vroeg ik verwonderd.

‘Wat zou je ervan vinden als je mijn hulp wordt, zoals je nu bent, maar voor altijd? Dan ben je weg uit de keuken en kan ik je beschermen.’ stelde de prins voor. Ik was verwonderd. Ik moest een manier verzinnen om dichterbij de prins te komen - om alles te onderzoeken - maar dit zag ik niet aankomen.

‘U wilt heel graag dat meneer Callens vuurspuwt straks?’ grapte ik. De prins kon het niet laten om luidkeels te lachen.

‘Misschien wel,’ glimlachte hij, ‘maar ik ben al langer op zoek naar een hulp en begeleiding. En ik denk dat jij de perfecte persoon ervoor bent. Je krijgt uiteraard nog altijd gratis eten en onderkomen, als je dat wenst. En je wordt hier uiteraard ook voor vergoed. Meer dan dat je zou verdienen in de keuken.’ stelde de prins vast.

Dat zou mij toch verwonderen als het nog meer zou zijn.

Om de moord te onderzoeken zou dit natuurlijk ideaal zijn: ik was dichterbij de prins en kon makkelijker de moord onderzoeken, omdat ik op meer plaatsen kwam dan enkel in de keuken. Enkel moest ik erop letten dat we geen vriendschap opbouwden, want ik was nog altijd undercover. En Petra waarschuwde mij daarvoor.

Door de aanval met de bom wist ik dat de moordenaar mij moest kennen en weten waarom ik op het paleis was. En als de prins de moordenaar was, zou hij mij toch niet aannemen als zijn hulp, zodat ik het nog vlugger te weten kon komen. Of net wel?

‘Oké, ik doe het.’ besloot ik impulsief.

‘Super!’ riep de prins triomfantelijk. ‘En wat we morgen zullen doen, is opnieuw een verrassing.’

We bleven samen nog geruime tijd op het bankje zitten. Het verbaasde me eigenlijk hoe dolblij hij was dat ik de opdracht aannam. Ik kon niet ontkennen dat ik ook blij was met het voorstel. Hij liet nu zijn ware kant zien - de menselijke kant - in plaats van de kille blik die ik zag toen ik aankwam.

Mama wikkelde de deken rondom mij en hield me voorzichtig vast. Zij beschermde me tegen het kwaad rondom, dat door mijn gave nu aasde op mij. We zaten samen op de bank. Hoewel het 03.07 uur was, was ik helemaal niet moe. Ik had het lijk van Ben niet gezien op zijn kamer, maar ik wist hoe hij eruitzag op het moment dat hij stierf.

Als achtjarige was dit een schok, zeker als je je beste vriend zo terugzag. Er werd gebeld aan de voordeur. Mama hield me nog stevig vast, gaf me een kus op mijn voorhoofd en stond op om de deur te openen.

‘Aangenaam, mevrouw. Ik ben Petra Vandeputte, rechercheur Moordzaken van de Belgische politie. Ik kom even langs in verband met het voorval van net. Kan ik binnenkomen en enkele vragen stellen?’ vroeg een mevrouw aan de deur.

Aan haar stem te horen in de verte, kon ik al het medeleven erin aanvoelen. Bij het binnenkomen, keek ze naar papa en die keek terug. Geen van beide zei iets. Petra sloeg mij nauwlettend gade en kwam naast me zitten op de bank.

‘Hallo jongen, mag ik weten wat jouw naam is?’ vroeg ze zacht.

‘Jake.’ snikte ik.

‘Aangenaam, Jake, ik ben Petra Vandeputte. Jij mag gerust Petra zeggen. Ik ben rechercheur bij de politie. Dat is iemand die onderzoekt als er een persoon komt te sterven en ze weten niet door wat of door wie. En dat doe ik.’ legde Petra uit. ‘Jouw buurvrouw, Phoebe, zei me net dat ze Ben vond op zijn kamer, nadat jij op de deur bonkte en riep dat Ben dood was. Is dat waar?’

‘Ja.’ antwoordde ik na enige tijd aarzelen.

‘Goed, jongen. Ik begrijp dat dit heel zwaar voor jou is. Kende je Ben goed?’

‘Ben is mijn beste vriend ... of was.’ zei ik snikkend. Ik kon er niet aan doen, maar ik kon de tranen niet bedwingen. De emoties overvielen mij. Ik was mijn beste vriend kwijt.

‘Ik vind het heel erg voor jou, lieverd. Zoiets had nooit mogen gebeuren. Jake, kan je me ook vertellen hoe jij wist dat Ben dood was? Had je iets gezien?’ vroeg Petra meelevend.

‘Ik mag dat niet zeggen. Ik mag er niet over praten. Mensen begrijpen dat niet.’ was alles wat ik kon zeggen. Petra trok haar lippen samen. Ze legde haar rechterhand op mijn hoofd en wreef zacht door mijn haren.

‘Misschien ben ik een uitzondering en begrijp ik je wel, lieverd. Ik wil heel graag weten wat er gebeurde. Ben is dood door de schuld van iemand anders. En ik zeg niet dat jij het was. Helemaal niet! Maar diegene die het wel was, moeten

we oppakken en die moet ervoor boeten voor wat hij met Ben deed. Begrijp je dat, lieverd?’

Ik aarzelde. Heel graag wou ik dat Bens moordenaar werd opgepakt, maar ik wist niet wie het was. Dat had Ben niet verteld. Ik kon toch ook moeilijk tegen haar zeggen dat ik Ben nog zag toen hij al was gestorven. Ik kende niemand die geesten kon zien. Schrik had ik voor de reactie van anderen, maar ik wou ook graag de waarheid vertellen, om de moordenaar te vatten.

‘Ik heb Ben gezien.’ fluisterde ik. Ik hield Petra nauwlettend in het oog om te kijken hoe ze reageerde, maar vreemd genoeg keek ze me enkel nog altijd bezorgd aan.

‘En waar heb je Ben gezien, lieverd?’

‘Op mijn slaapkamer voor mijn bed. Jij gelooft mij niet. Niemand gelooft mij. Iedereen vindt me raar.’ zei ik, terwijl ik mijn ogen probeerde droog te wrijven in de deken.

‘Ik heb niet gezegd dat ik jou niet geloof, lieverd. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die geesten kon zien, maar ik geloof er wel in dat er mensen zijn met talenten. Wat zei Ben tegen jou?’ vroeg Petra geïnteresseerd.

Deze reactie had ik niet verwacht.

‘Ik werd wakker, omdat ik mijn naam hoorde roepen en toen ik het licht aandeed, zag ik hem.’ legde ik uit.

‘Weet je ook wat hij aanhad?’ vroeg Petra.

‘Een lichtblauwe pyjama, met lange mouwen en broekspijpen, helemaal vol bloed.’ zei ik, terwijl mijn lippen bibberden, vechtend tegen de tranen. Ik zag aan haar gezicht een geruststelling passeren. Ze geloofde in mij. Hoewel ze niet veel indruk naliet, kon ik de bevestiging van haar gezicht aflezen dat ze in mij geloofde.

‘Heeft hij je ook gezegd wie hem pijn deed?’ vroeg Petra zacht.

‘Nee. Ik was in paniek en rende weg naar zijn thuis. Ik liet hem het niet vertellen. Weet jij wie het deed?’

‘Nee, nog niet, lieverd. We vermoeden enkel dat het iemand in het huis was, aangezien er niet werd ingebroken. We weten dat enkel zijn mama, papa, broer en opa aanwezig waren. Zie je Ben nu ook?’ vroeg Petra, terwijl ze rondkeek in de woonkamer.

‘Nee.’ antwoordde ik, terwijl ik ook de kamer inspecteerde.

‘Zijn geesten niet gevaarlijk?’ vroeg Petra een beetje nerveus.

‘Nee, enkel sommige geesten die drijven. Heb ik ooit gehoord op tv. Zij

bezitten veel energie en kracht.’ legde ik uit.

‘Kun je hem oproepen?’ vroeg Petra hoopvol.

‘Nee, zo werkt het niet. Geesten verschijnen bij mij wanneer zij dat willen, niet wanneer ik dat wil. En ... Ik weet niet of ik Ben nog wil zien. Hij hing heel vol bloed en het doet pijn dat ik mijn beste vriend kwijt ben.’

Ik begon terug te wenen. Petra pakte mij vast alsof ik haar kind was en probeerde me te troosten.

‘Ik weet het, lieverd. Ik vind het zo erg voor jou. Dit zou je niet mogen meemaken. Maar misschien als hij terug verschijnt bij jou, kan hij jou vertellen wie hem pijn deed. Dan kunnen we die meneer of mevrouw ervoor straffen.’

Ik ga nu stilletjes verder. Probeer maar wat te slapen, lieverd. En mocht Ben toch bij je langskomen en jou vertellen wie hem pijn deed, laat het mij dan zeker weten. Ik help jullie.’ stelde Petra mij gerust, terwijl ze afscheid van ons nam en wegging.

6 Wat gebeurde er net?

We spraken pas af om dertien uur, waardoor ik mijn perfecte kans zag in de voormiddag om op onderzoek te gaan. Het gevoel dat ik belangrijke dingen over het hoofd zag overviel me nog steeds, maar wat was dat? Ik rende geniepig de grote trap in de inkomhal af naar de voordeur, in de hoop onopgemerkt naar buiten te glippen. Te laat!

‘Wat ga je doen?’ hoorde ik plots achter mij. Ik schrok een beetje. Ik had niet verwacht dat Max opeens zou verschijnen.

‘Max, wil je me even helpen?’ vroeg ik zachtjes.

‘Ja, waarmee?’ vroeg hij verbaasd.

‘Kom mee naar buiten.’ gebod ik hem. Ik glipte naar de deur en keek om me heen of niemand me zag. Ik was wel vrij om te gaan waar ik wou - aangezien ik de voormiddag vrij kreeg van de prins - maar ik wou niet dat ze me zagen tegen mezelf praten. Ik opende de grote deur en was verbaasd. Wat een kracht moet de butler wel niet hebben om deze deur telkens te openen en te sluiten? Ik sloot de deur zachtjes achter me en glipte naar de zijkant van het paleis. Max rende naast mij.

‘Max, we wandelen even verder weg, zodat niemand ons ziet. Ik moet je een paar belangrijke vragen stellen.’ zei ik tegen hem, terwijl we verder renden naar de achterkant van het paleis. Max keek me vreemd aan, knikte en rende - alsof het de normaalste zaak ter wereld was – met mij mee. Toen we de achterkant naderden van het paleis, keek ik rond of niemand ons zag. Er was niemand in de buurt. We gingen bijna tegen het paleis aan staan, zodat ook niemand binnen doorheen de ramen mij kon zien.

‘Max, je weet dat Andrea Timmersmans hier een tweetal weken geleden werd vermoord in de keuken. Was jij die avond hier en heb je de moord toevallig zien gebeuren?’ vroeg ik in een snel tempo.

‘Nee, dat zei ik toch eerder. Ik was buiten aan het wandelen. Ik kan niet overal tegelijk zijn. Ik zag wel dat Andrea’s auto hier nog stond, wat vreemd was op dat tijdstip van de dag.’ antwoordde Max.

‘Welk tijdstip?’ vroeg ik geïnteresseerd.

‘Wel, het was al avond en normaal vertrok Andrea altijd rond twintig uur, als haar shift erop zat. Ik neem aan dat het toen ongeveer tweeëntwintig uur was toen het mij opviel.’ constateerde Max.